

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 61, uge 1-3 2022
(S04xE01)

Søren Dixen (red.)
maskinemaskineamager@gmail.dk

INDHOLD:

VELKOMMEN TIL <i>MMANYT SÆSON 4</i>	1
CORONA SMADRER IGENNEM MASKINEN	2
MMA's GÅ-GRUPPE	2
TR 505'S IN DA HOUSE	3
KJELDS POLSTREDE STOLE	4
MMA OG SKOLEN FOR RECOVERY SAMARBEJDER OM POP-UP KURSUS	4
FREMOVER BENYTTER VI OPGANG 8	6
DEBATTEN OM PSYKIATRIENS GRUNDLAG ER FORTSAT IND I DET NYE ÅR.....	6
AMAGER – ØEN HVOR VI HJÆLPER HINANDEN ♥	7
<i>MMANYT</i> SENDES FREMOVER UD VIA GOOGLE	7

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*'s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdting samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 2025 9869.

VELKOMMEN TIL *MMANYT SÆSON 4*

Mandag den 3. januar 2022 åbnede Maskine Maskine Amager igen efter nytåret. Nu har vi været her i tre år. Det var en mørk og kold morgen, da vi åbnede op, men sådan er det jo på denne tid af året. Og maskinisterne dukkede troligt op alligevel. Vi fortsætter ufortrødent. Det skal nok blive et spændende år, som I vanen tro vil kunne følge lige her i *MMANYT*, der nu går ind i sin fjerde

sæson. Der var spekulation om (jf. *MMANYT* #60), hvorvidt Synne Æder ville afløse Søren Dixen som redaktør af *MMANYT*, men Søren er altså blevet på posten, skønt han er træt. Den lille ven. Han har brug for hvile, men også et arbejde ude omkring Høje Taastrup og helst inden for enten psykiatri, kommunikation eller rengøring, og så er han tilmed også blevet klippet, så han nu rent faktisk tager sig præsentabel ud. Skriv til *MMANYT*, hvis I kender noget. Velkommen til sæson 4.

Amager boner ud

CORONA SMADRER IGENNEM MASKINEN

Netop som BT bringer historien om, at Amager boner helt ud på Corona-smitte (se her til venstre), kan vi i Maskine Maskine Amager konstatere, at maskinister – frivillige såvel som ansatte – bliver lagt ned på stribe, så historien er rimeligvis god nok. »Amager Øst og Amager

Vest er de seneste dage kravlet op på incidenstal på henholdsvis 2.768 og 2.706 smittede pr. 100.000 indbyggere den seneste uge, viser opgørelsen fra Sundheds- og Omsorgsforvaltningen,« skriver avisen. I skrivende stund har Københavns Kommune landets femtehøjeste incidenstal, og det overgås kun af blandt andet kommunerne Taarnby og Dragør, som jo begge også ligger på Amager. Maskinen lukker selvfølgelig ikke, for en god Maskine lukker ikke. Andre steder for såkaldt psykisk syge mennesker skal man fremvise coronapas eller frigørelsesattest for at deltage i aktiviteterne, men ikke her. Maskinisterne tager det i stiv arm, men de er jo også vant til dét, som er langt langt værre end Corona, og folk er gode til at holde sig væk, hvis de føler sig sløje. Fra *MMANYT*, som også selv er ramt, skal lyde en opfordring til os alle om at fortsætte dette gode arbejde! God bedring til alle og til MMA. Der vil komme en dag.

MMAs GÅ-GRUPPE

Og så er der sgu også kommet en gå-gruppe på Maskine Maskine Amager. Det er igen Pragtlars, der sammen med Anna og Kjeld som regel står for den, og det er planen, at vi udgår fra Maskinen hver mandag og torsdag kl. 11. Tempoet tilpasses, så alle kan være med. Amager er trods alt ret stor, og fortovene er udmærkede, så der er plads til en del i gruppen. Og så går vi vel ellers bare efter næsen. Eller det kunne også være efter lyden som på teltpladsen på Roskilde, før koncerterne starter. Kom og gå med. Gå med de seje frem for de feje. Eller du kan også bare være med til at gå og feje heroppe i MMA. Der er brug for os alle sammen.

TR 505'S IN DA HOUSE

Musikeren Kim Gustav, som jo også har skrevet en smuk anbefaling af *MMANYT*, har givet MMA en Roland TR 505 trommemaskine. Eller det vil sige, faktisk gav han den først til Sørenns ældste datter, Luna, men eftersom Luna aldrig brugte den, er den nu på maskinen. Og det er virkelig en klassiker. Den blev udgivet i 1986 og var en videreudvikling (nu med 16 MIDI-kanaler) af Rolands legendariske TR 707. Den lagrer 48 ROM mønstre, 48 RAM mønstre, 6 numre og maksimalt 423 mål, men det er selvsagt lyden, det kommer an på. Det var IKKE TR 505, som The Sisters of

Mercy brugte på deres *First, Last and Always*-album; det var den lidt ældre TR 808-model og så Oberheim DMX-maskinen. Men Vince Clarke (Depeche Mode / Yazoo / Erasure) brugte TR 505 i Erasures live sets i slutfirserne, og minsandten om ikke også Aphex Twin brugte den på sit legendariske første album *Analogue Bubblebath* (indspillet 1987, udgivet 1991). Selvfølgelig gjorde han det. Og nu har maskinen så altså også fået én, så hvis der er nogle psykiatriske patienter (eller for den sags skyld noget psykiatrisk personale eller også blot nogle helt almindelige mennesker, der ikke har noget som helst med psykiatrien at gøre), som har lyst til at lave musik med en legende, så kom forbi og gør det. Tusind tak til Kim Gustav og til Luna for den. Det skal nok blive festligt. Hehehe. Hihihhi. Hohoho. Gnæg. Gnæg. Gnæg! Herunder kan I høre, hvordan TR-505 omtrent lyder, når den falder i hænderne på professionelle folk i professionelle rammer.

Erasure "I Love to Hate You" (live fra 1992, og TR 505 er derfor nok blevet udfaset i live settet. Ikke desto mindre får man her et indtryk af lyden).

Aphex Twin "Analogue Bubblebath" (1987/1991)

KJELDS POLSTREDE STOLE

Og så er Kjeld kommet. Han kom bare en dag, snusede lidt til atmosfæren, og så gik han ellers i gang. Først og fremmest med at polstre stole. Han har allerede lavet fire, og prøv lige at se hvor smukt! Mange af os andre sidder bare tilbage og drikker kaffe og smisser beundrende ved synet af en mand, som aldrig har polstret stole før, men så fandt bare en video på Youtube om hvordan man gør, og nu har han leveret dette resultat. Det er et grundigt, omhyggeligt, pågående og dedikeret arbejde med sans for detalje og helhed. Snart bygger vi en lille scene med stolerækker, og nu har vi så ind til videre fire nypolstrede stole, som helt sikkert kommer til at stå på første række. Tusind tak for indsatsen, Kjeld! Og tak fordi at du er kommet! Det er virkelig et sejt arbejde, og du siger bare til, hvad du vil have fingrene i næste gang. Det er godt at lære dig at kende. Billedet yder dem på ingen måde stolen retfærdighed, men se her engang, hvor smuk den blevet:

MMA OG SKOLEN FOR RECOVERY SAMARBEJDER OM POP-UP KURSUS

Og så kan vi løfte sløret for et samarbejde, som er indgået og igennem et stykke tid nu forberedt imellem Maskine Maskine Amager og RHPs Skole for Recovery. »Recovery som kreativ praksis« hedder pop-up kurset, som er lidt pilot-agtigt, så vi kan få at se, om MMA og Skolen for Recovery også fremover kan samarbejde om ting. Kurset løber af stablen til maj, og hvem kunne ikke tænke sig at blive klogere på netop dét emne? Det foregår lige her på Maskine Maskine Amager, og det skal nok blive spændende! Men der er begrænsede pladser, så skynd dig at tilmelde dig én af dem ved at følge proceduren, som du kan se på den fornemme vedhæftede og fine plakat, som Ida har lavet til lejligheden! Og det er som sagt til maj. Hvorfor ikke komme med og prøve det ud?

RECOVERY SOM KREATIV PRAKSIS

Et kursus på Maskine Maskine Amager
i samarbejde med Skolen for Recovery

Onsdage den 11. og 18. maj
kl. 13.30-16.00

Kurset handler om hvad kreativ praksis kan bidrage med og bruges til i forhold til recovery-tankegangen.

På kursets første del præsenteres du for viden og teori om hvordan recovery kan forstås. For eksempel forskellen på 'personlig recovery' og 'klinisk recovery'. På kursets anden del bliver du introduceret til MMAAs grafiske trykværksted, hvor du kan lave et tryk, og til MMAAs Virtuel Reality værksted, hvor du får muligheden for rejse rundt i verden eller udtrykke dig kreativt i et virtuelt rum. Oplevelserne vil blive reflekteret i forhold til recovery.

På begge kursusdage er der gode muligheder for at dele erfaringer og vi inddrager kursisternes forskellige perspektiver. Som patient får du inspiration til at arbejde med din egen recovery-proces, og som pårørende eller medarbejder får du inspiration til, hvordan du kan støtte andre i deres personlige recovery-proces.

Kurset er gratis og arrangeres i et samarbejde mellem **Skolen for Recovery** og Værekstedet **Maskine Maskine Amager**. For patienter, pårørende og medarbejdere. Har du spørgsmål kan du ringe til Skolen for Recovery 23 60 08 96 eller til Maskine Maskine Amager 21576731.

Tilmelding: Send en mail til skolen-for-recovery@regionh.dk med disse oplysninger: Navn, telefonnummer, kursusnavn, mailadresse.

FREMOVER BENYTTET VI OPGANG 8

Akkurat som da vi i sin tid startede MMA op i januar 2019, foregår ind- og udgang til og fra Maskine Maskine Amager fremover nu via Skt. Elisabeths opgang 8, og så er det på anden sal. Akutpersonale, som skal skynde sig ind til os, samt maskinister, som af forskellige årsager endnu ikke har forstået, at vi fremover bruger opgang 8, er fortsat velkomne til at gå ind og ud via glasdøren på hovedtrappens 2. etage, hvor de så først skal igennem Center for Kunst og Mental Sundhed (CKMS) og dernæst ind af glasdøren dér forenden af deres område, før de ankommer til os. Men ellers er det fra nu af opgang 8, som er åben man., ons., og tors. 9-16 og tirsdag 9-19.

DEBATTEN OM PSYKIATRIENS GRUNDLAG ER FORTSAT IND I DET NYE ÅR

Som det fremgik af *MMANYT* #60, udspillede der sig i december måned en debat i *Altinget* mellem MF Trine Torp (SF) og Dansk Psykiatrisk Selskab (DPS). Debatten handlede groft sagt om, at Trine Torp – i lyset af bl.a. brugernes erfaringer – gerne så en gentænkning af psykiatriens grundlag, men at DPS ikke mente, at det var nødvendigt, og at det er kun er nødvendigt med flere ressourcer. Nu har så et par psykiatere (Casper Westergaard og Helene Speyer) også skrevet et indlæg i debatten, hvor de modigt taler imod deres egen interesseorganisations holdning og byder

en akademisk debat om psykiatriens grundlag velkommen. I det problemerne jo, som de siger, ikke blot begrænser sig til Danmarks og nutidens mangel på psykiatriske ressourcer, men lader til at være et større fænomen end som så. De synes også, at der er brug for alternative modeller, og at psykiatrien skal kunne tåle den debat. Du kan læse med [ovre på Altinget ved at klikke her](#).

AMAGER - ØEN HVOR VI HJÆLPER HINANDEN ♥

Uge 3 i 2022 startede med, at vi på Facebook opdagede gruppen 'Amager – øen hvor vi hjælper hinanden ♥'. Gruppen skriver om sig selv: »Amager vores ønske Ø og her står vi sammen i Tykt og Tyndt ♥□ Her kan man søge hjælp til alt også hvis krisen kradser og man har brug for hjælp til mad m.m. Man må også skrive om gode tiltag der forgår på Øen, reklamere for sin lille butik dog

max 1 opslag pr uge eller fortælle om oplevelser m.m.« Her er opslag om rugbrød og fars, der gives væk. Der er opslag med slagtilbud og værestedstilbud. Der søges om hjælp til udsatte familier og Corona-isolations-indkøb, og der er også meget, meget mere. Som I kan se det af reglerne her til venstre, er gruppens fjerde regel – »giv mere, end du tager« – akkurat ligesom MMAs hovedregel, og gruppen finder sig heller ikke i ego-ting, så det borger jo for kvalitet. Her er et lokalt netværk på 2000 mennesker at give til og trække på og lige til at have med sig i lommen. Så hvis du bor på Amager og enten har brug for hjælp eller gerne vil hjælpe andre, så er denne gruppe måske lige noget for dig. Du kan trykke på billeder herover for at komme derhen.

Grupperegler fra administratorerne

1 Pas på hinanden!

Er du den mindste smule sløj, hoste, feber, forkølelse så tilbyder du selvfølgelig ikke din hjælp. Alt personlig kontakt med folk i karantæne eller i risikogruppen forgår kun uden fysisk kontakt.

2 Vær venlig og høflig

Vi er alle fælles om at skabe et imødekommende miljø. Lad os behandle hinanden med respekt. Sunde diskussioner er naturlige, men der kræves venlighed.

3 Ingen hadefuld retorik eller mobning

Sørg for, at alle føler sig sikre. Vi tillader ingen former for mobning, og nedsættende kommentarer om ting som race, religion, kultur, seksuel orientering, køn eller identitet tolereres ikke.

4 Ingen promoveringer eller spam

Giv mere, end du tager, i denne gruppe. Egenpromovering, spam og irrelevante links er ikke tilladt.

5 Respekter alles privatliv

Det kræver gensidig tillid at være en del af denne gruppe. Ægte og ærlige diskussioner gør grupper gode, men kan også være følsomme og private. Det, der deles i gruppen, bør blive i gruppen.

MMANYT SENDES FREMVER UD VIA GOOGLE

MMANYT sendes fremover ud via Google, og det skulle forhåbentlig løse vores leveringsproblem. Vi prøver os frem. Husk, at hvis du ikke ønsker at modtage MMANYT, så skriv det til redaktionen.

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 62, uge 4-6 2022
(S04xE02)

Søren Dixen (red.)
dixen@MMAmager.dk

INDHOLD:

FIDOs 25 ÅRS JUBILÆUM.....	1
FREJAs MINIUDSTILLING	3
DA NØRKLERIET ENDELIG FIK SIT SKILT	4
MANDAG I MASKINEN.....	4
DE SPECIALPÆDAGOGSTUDERENDE FRA UCC.....	5
FÆLLESMØDET SÆTTER NY REKORD	5
STENO ROUND	6

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*'s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdting samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 2025 9869.

FIDOs 25 ÅRS JUBILÆUM

Tæt på afdelingerne på Digevej står Fidoss pølsevogn på hjørnet af Vejlands allé og Røde Mellemvej. Det er den lige bag tanken. Den vil være de mange indlagte bekendt, og den må da absolut være én af Københavns og måske hele landets bedste pølseboder. Især Deres flæskkestegssandwich med rødkål og agurkesalat er legendarisk. Den 1. februar 2022 fejrede Fidoss så sit 25 års jubilæum fra kl. 15 til 18. De tre stærke betjenere var der, pomfritkongen samt hans kone og datter eller noget. Og så slog de da bare lige en grill op ude ved siden af. Et 25 års jubilæum er stort, og som stamkunder igennem mange år dukkede MMA op med en lille gave.

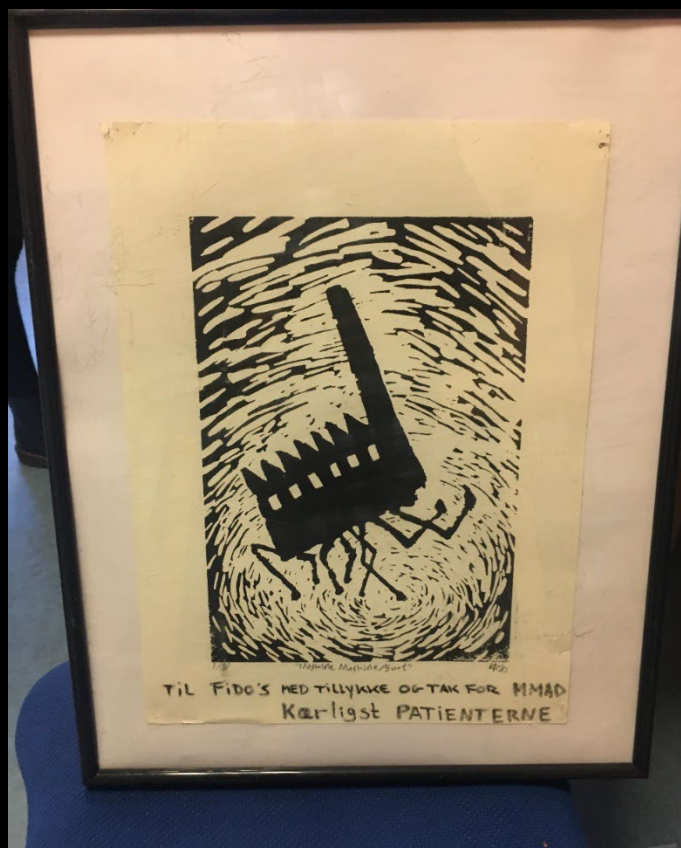
Computerbutikken lige ved siden af Fido's er lukket. Der har vi ellers været inde ofte. Det var nogle flinke midaldrende gutter, der kørte den butik og også selv havde en konstruktion, som de solgte, og de havde refurbished Thinkpads (IBM/Lenovo). Nu er butikken helt ryddet. Inventaret og gutterne er væk. Der skal være spillehal og spilleklub og noget andet også, skønt der også ligger en kiosk og spillehal lige over for på Røde Mellemvej. Ak, hvor forandret! Men Nico og

Dixen troppede troligt op. Næstformanden blev forhindret. MMA gav Fido et maskintryk, og det blev de glade for. Og så købte vi én af deres store navnkundige flæskestegssandwicher og en fransk med fransk dressing. Og så fik vi en gratis Hancock og en cola. Der var allerede kommet mange, da vi gik, og det var en fin fin lille tur med busser frem og tilbage i sludregnen. Tak for MMA så mange gange, Fido!!

FREJAS MINIUDSTILLING

Yessirs! Freja står bag MMAs sidste nye miniudstilling nede i forhallen ved Informationen her på Skt. Elisabeth. Freja er god til tekstil og koncept, og derudover er hun også pissesød og rar, og af sit eget frie hjerte er hun helt med på rengøring af MMA. Sammen med Kjeld tog hun en fredag alle gulve, og tusind tak til jer begge for det! Og mange tak for denne miniudstilling, Freja!

DA NØRKLERIET ENDELIG FIK SIT SKILT

Da nørkleriet endelig fik sit skilt, kom det til at se sådan her ud. Tak til de veganske jagttrofæer, til det designende folk og til træhåndværkerne og ikke mindst til Peter og til dem, der hang det op.

Mange tak skal I alle sammen have!

MANDAG I MASKINEN

Mandag den 31. januar var der maskinister i form af 15 herrer og 2 damer til stede i MMA. Ingen ved hvorfor det var sådan den dag, og det var ikke fordi, det var en mandag (høhø). Mange siger, det er svært at få netop mænd til at gå til lægen eller i øvrigt deltage i sundhedstilbud og -fællesskaber. Og pudsigt nok foreslår den af Nordisk Råd bestilte rapport fra [Center for Digital Pædagogik om kvindehad på nettet](#), at der bør komme en masse uprofessionelle mandegrupper, som folk så kan deltage i og få det bedre i kraft af. Måske er der simpelthen bare brug for dem?

DE SPECIALPÆDAGOGSTUDERENDE FRA UCC

Tirsdag morgen den 8. februar kom adjunkt-vikar ved UCC, Shaun Butters, som tidligere kørte MMA-læsegruppen, fordi MMA med 20+ af hans specialpædagogstuderende, som snart skal til at skrive deres BA. De kom kl. 9 og var der i halvanden time, og det passer helt perfekt med, at der om morgenen klart er færrest maskinister, fordi de først for alvor begynder at ankomme omkring 10:30 til 11-tiden. Først snakkede Søren ½ time for dem i Stue 16, hvor der til lejligheden var blevet dækket op med stole. Dernæst gik de studerende rundt i maskinen, så værkstederne og mødte nogle folk. Angiveligt fandt de det hele meget inspirerende, og vi har lovet, at vi nok skal finde ud af, om det er muligt for nogle af dem at komme i praktik heroppe og skrive BA-opgave om os. Det skal de være velkomne til. Det kunne da være hyggeligt. Nå, budskabet blev i hvert fald spredt og fællesskabet delt. Tak for besøget til Shaun og de studerende. Her er billedet:

FÆLLESMØDET SÆTTER NY REKORD

Samme dag satte MMA-fællesmødet kl. 14 ny rekord med 20 eller 21 deltagende maskinister. Det var smukt, så budskabet kan blive spredt og fællesskabet delt. Der var fin ordstyring fra Katten af tønden, vigtig info og mange fine diskussioner. Fællesmødet finder sted hver anden tirsdag, og her besluttes der især omkring den daglige praksis. Det er dejligt at se, at så mange begynder at ville være med til det! Vi lever jo trods alt kun i kraft af det fællesskab, vi er i stand til at skabe.

STENO ROUND

Og dagen efter den stærke tirsdag var Søren fra MMA så igen forbi Steno Diabetes Center Copenhagen (SDCC) under Region Hovedstaden i SDCCs nye lokaler på Herlev (jf. *MMANYT* 56). Hver måned vist nok kører de deres såkaldte Steno Rounds, hvor alle mulige emner tages op, imens det via hjemmesiden videotransmitteres til de andre Steno Centre i landet og til befolkningen generelt. Det er et smukt koncept, som psykiatrien på helt overordnet niveau da bare burde kopiere med det samme og så få revl og krat af bl.a. brugere og forskere og praktikere og ledere ind og snakke der. Og så skal der prioriteres tid, så både patienter og personale kan se det på afdelingernes fjernsyn i fællesmiljøet, og det kan kun få for langsomt. Men det var bare en tanke... Nå, men denne gang handlede Steno-runden om erfaringerne fra konferencen Copenhagen Diabetes Consensus (CODIAC), som Søren fra maskinen i sin tid jo også stak snuden forbi (jf. *MMANYT* #55). Og Steno kørte sin runde ligeså klinisk hårdt, som de i efteråret kørte CODIAC. Hver oplægsholder fik max. 8 minutters taletid, og så var der til sidst 8 minutter til spørgsmål. Der var en god power i den model, og der var vel ca. 30 deltagere fysisk til stede og så en bunke online. I hvert fald sad der seks maskinister oppe i MMA og så med, og Marie tog dette billede af seancen dér:

Søren præsenterede sig som en bredspektret relativt levende brugererfaring i forhold til diabetes, såkaldt svær psykisk sygdom og misbrug. Primært kommer han fra psykiatrien, hvor der også hele tiden kommer flere og flere patienter, men hvor diabetes ofte betragtes som en uheldig, men

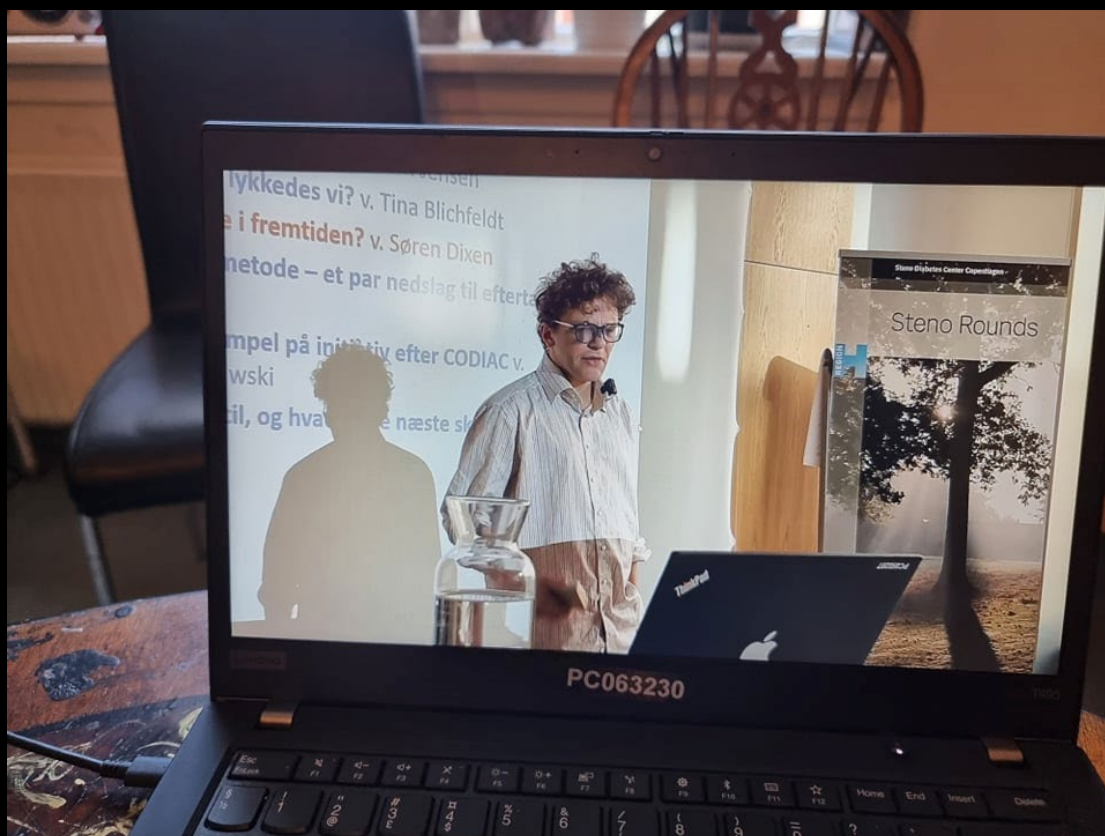
alligevel acceptabel bivirkning ved selve medicinen mod nogle sygdomsbilleder. Så det var også lige for at trække proportionerne op dér. Hvor anvendelsen af brugererfaringen er ret ny i endokrinologien, har den været fremme i psykiatrien i nu 50 år i USA, og her i DK har den været forsøgt fusioneret med hospitalernes behandling i i hvert fald 10 år. At brugererfaringen er så markant inden for psykiatrien skyldes måske, at i modsætning til f.eks. endokrinologien så har psykiatrien et stort rod i deres diagnoser. De har ikke en nærmest magisk medicin som insulinen, og de har heller ikke samme muligheder for konstant monitorering og teknisk assistance i forhold til behandlingen af tilstanden. Både den psykiatriske patient og det psykiatriske personale er langt mere stigmatiserede end den endokrinologiske patient og det endokrinologiske personale. Og internt i psykiatrien står patienter og personale helt generelt også langt stejlere over for hinanden, end de gør i endokrinologien, fordi der i psykiatrien er dette her element med tvang. Og så fordi det i psykiatrien ikke blot er din bygspytkirtel, som er såkaldt »syg«, det er på én eller anden måde hele din person og alt, hvad du er, og det er sværere at forholde sig til for alle. Men måske netop derfor har brugererfaringen inden for psykiatrien fået meget at sige meget tidligere, end den har fået det inden for alle de andre forskellige sundhedsspecialer.

CODIAC var meget imponerende. Både i sin præcision og dybde, klarhed, og ambition. Og så er SDCC altså virkelig gode til at lave hybridarrangementer (dvs. fysisk + online). Deres inddragelse af brugererfaringen har en seriøsitet i sig, som gør, at de på dette område vil kunne indtage en førende rolle ikke blot inden for diabetesområdet internationalt, men også inden for involveringen af brugererfaringen helt generelt og i forhold til de andre sundhedsspecialer som f.eks. cancer, reumatologi, MS osv. Det synes nemlig at hænde, at

1. grundlaget for bedringen alle steder er livsomvæltningen af ens praktiske vaner og rutiner og oftest også af bl.a. ens holdninger, værdier, mål og/eller roller, så man bedst lever i den nye situation. Det er denne ens personlige omvæltning til et nyt liv og en anden glæde, som vi i psykiatrien kalder for recovery¹;
2. i fremtiden vil det meste komme til at handle om self-management og mestring. Kun de sværest syge og udsatte vil få længerevarende behandling. Resten må i højere grad self-manage og mestre deres tilstande og dét i en grad, så det måske fremover ikke længere vil hedde brugerinddragelse, men brugerens behandlerinddragelse af de relevante aktører. Og heraf følger også, at brugererfaringen som levende eksempel på livsomvæltning og self-management i fremtiden nok blot vil vinde i indflydelse;
3. fordi det at hjælpe i kraft af ens brugererfaring i sig selv er en dimension af medicinen (jf. *MMANYT* #58:42). Peer-arbejde er samtidig fællesskabsdannende på grænsende til det mobiliserende, og heri ligger et uudnyttet både økonomisk og medicinsk potentiale;

¹ Livsomvæltningen går (ligesom brugererfaringen heraf) på tværs af de forskellige sundhedsspecialer. Derfor præsenteres også »recovery« som værende for både den psykisk og fysisk nødstedte *samtidigt* i Patricia Deegans klassiske artikel: »Recovery: The Lived Experience of Rehabilitation« *Psychosocial Rehabilitation Journal*. Vol. 11, Nr. 4: April, 1988.

4. og dét at involvere brugererfaringen på organisatorisk og samfundsmæssigt hold kan endelig også ses som et synonym for patientens større og større deltagelse i sin egen behandling og dens rammer. At patienten involveres og deltager desto mere er kun godt, for uanset hvor god en behandling man kan tilbyde, er den altså ikke meget værd, hvis patienten ikke kan eller vil involveres eller deltage i den. Alt for mange vil ikke deltage.

Det aftryk, som Søren håber, CODIAC vil sætte, er,

1. at de grupper, som blev nedsat på konferencen, får leveret i forhold til de emner, de skulle skaffe viden og sætte noget i gang omkring;
2. derudover at der ansættes peer-medarbejdere ikke bare til SDCCs nye flotte bygning, men også folk, som også kan gå på tværs til de medicinske akutafdelinger for dér at snakke med dem, som kommer ind for første gang eller som ikke kan få det til at virke;
3. og endelig, som han jo også lidt vel ambitiøst foreslog på CODIAC: At der kommer en CODIAC-konference 2.0, som så brugerne stod for at arrangere. Og så brugerne inddrog Steno og de relevante folk i forhold til at få lavet det absolut fedeste arrangement, der i sin organisatoriske konstruktion så også signalerede en reel empowerment af brugerne.

Og alt dette på blot 8 minutter. Og her på blot tre sider. Og det var *MMANYT* for nu. Vi ses venner.

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 63, uge 7&8 2022
(S04xE03)

Søren Dixen (red.)
dixen@MMAmager.dk

INDHOLD:

MMA's HAS PRÆSENERER: HISTORIEN OM W.A.N.A. (OG FOUNTAIN HOUSE).....	1
NY MINIUDSTILLING	8
SÅ STARTER MMA's FORSKNINGSENHED	8
ØSSURs BOG	9
RENGØRING OG SCRATCH MED ONKEL HIP HOP	9
MMA PÅ SKILTE	10
HYLDEST TIL NETTO PÅ AMAGERBROGADE 54.....	10
BØRN I MASKINEN	11
FLYDENDE FRISTAD	12
OM DANSKERNES SUNDHEDSPROFIL	14

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*'s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdning samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 2025 9869.

MMA's HAS PRÆSENERER: HISTORIEN OM W.A.N.A. (OG FOUNTAIN HOUSE)

Efter historierne om The Alleged Lunatics' Friend Society, Anton Boisen, Clifford Beers og AA er MMA's Historisk-Akademiske Selskab (HAS) nu kommet til fortællingen om W.A.N.A. (og Fountain House). For det vil klart mest sige W.A.N.A., og historien vil vise hvorfor. For nu skal I bare her hvorfor:

Historien om W.A.N.A. begynder, hvor vi sluttede sidst, nemlig med AA. For i 1938, året før de udgav deres store bog, kom de Anonyme Alkoholikere forbi Rockland State Hospital i staten New York for at tale om deres forståelse af recovery og den »anden fødsel« og »anden glæde« med de såkaldt psykisk syge patienter. Psykiateren Dr. Hiram Johnson så AA dér på hospitalet og blev grebet af idéen om, at AA-setuppet (med dets »personlige evangelisme« og 12 trin, jf. *MMANYT* #58) måske kunne benyttes også over for mennesker med psykisk sygdom. Men så kom Anden Verdenskrig. Den store Depression havde klart forværret tilstanden på de amerikanske sindsygehospitalet i forhold til deres opblomstring under Beers og Boisen. Hospitalerne fik færre penge fra staten, så de kunne have færre ansatte. Og antallet af patienter steg fra 300.000 i 1930 til 400.000 i 1940. Og så kom Anden Verdenskrig og trak endnu flere personaler ud til krigstjeneste, og krigen skabte også flere patienter. Til gengæld bragte den så også militærnægtere ud i samfundstjeneste, og en del af disse kom til de store hospitaler for de psykisk lidende. Og her blev de som andre før dem chokerede over de forhold, som patienterne led under. Dette medførte offentliggørelsen af nye rapporter, og offentlighedens ramaskrig lød så endnu engang, som da Beers og Boisen i sin tid havde skrevet, men det er jo så svært at lave den nødvendige ændring, selvom det trods alt er gået rigtig meget frem siden.

Nå, men det var så på dette tidspunkt, at Elizabeth Ker Schermerhorn (1908–1960) i november 1942 tog job på Rockland som plejersker, og det var her hun mødte dr. Hiram Johnson. Og Elizabeth har været en bemærkelsesværdig kvinde. Hun kom ud af den berømte Schermerhorn-familie, en hollandsk indvandrerslægt, som i århundrederne var blevet én af New Yorks gammelvelhavende og mest indflydelsesrige købmandsfamilier. Så Elizabeth var lærd og dannet, og hun har haft mange vigtige kontakter. I slutningen af 1930'erne havde hun studeret jungiansk analyse med Jungs elever i Schweiz, og hun havde udviklet ikke blot en voldsom interesse i forholdet mellem skizofreni og samfund, men også en jungiansk-inspireret teori om det. Og så hun har haft et meget varmt hjerte for de såkaldt svært psykisk syge mennesker; et

*Victor Karl Hammer: Mrs. Schermerhorn (1941).
The Wolfsonian-Florida International University, Miami Beach, Florida,
The Mitchell Wolfson, Jr. collection*

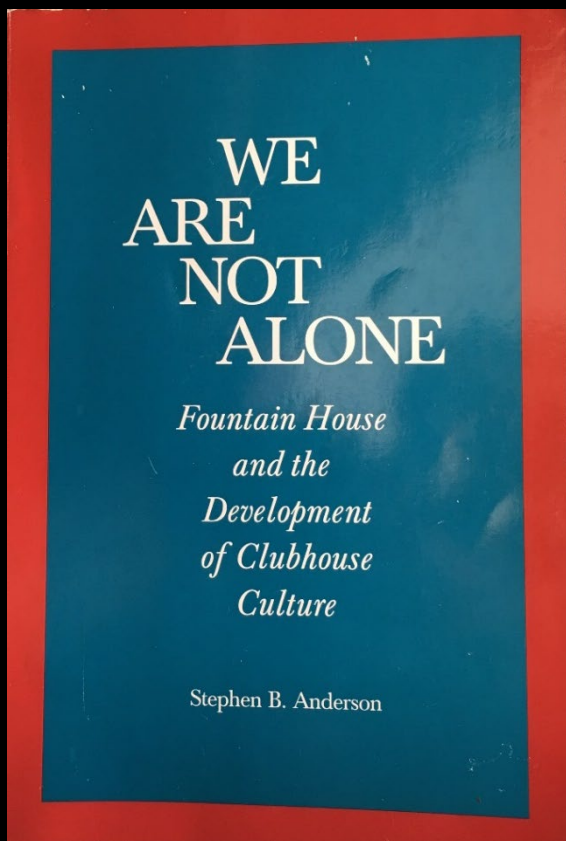
hjerter, som de så til gengæld alle faldt for og gengældte. Hun har stået i et personligt-inderligt forhold til dem, og det er jo sådan, man kommer længst, men samtidig havde hun selv desværre også et dårligt fysisk helbred. I november 1942 tog hun arbejde som plejerske på Rockland for at få noget praktisk erfaring med den såkaldte svære psykiske sygdom, og her mødte hun straks efter sin ankomst dr. Hiram Johnson. Dr. Johnson forelagde hende sin idé om at anvende AAs selvhjælpsmetode blandt patienterne på Rockland, og så gik de i gang. Den første gruppe bestod af lægens ti mest løfterige patienter, som nærmede sig udskrivelse og havde brug for støtte i forhold til bedre at kunne klare overgangen til samfundet. De mødtes med Elizabeth og Hiram i et lille værelse på hospitalet, hvor de så læste, sang, spillede, malede og diskuterede. Hiram gav nogle forelæsninger, og de havde også planer om at udgive et nyhedsbrev (selvfølgelig). Det var meningen, at patienterne på denne måde skulle forbedre deres sociale kompetencer og få nogle venner at holde sammen med og på den måde også få nemmere ved at klare sig udenfor i samfundet efter udskrivelse.

Gruppen på hospitalet kørte imidlertid kun lidt under et år, for i sommeren 1943 blev Elizabeth syg igen, og hun sagde sit job op. Patienterne faldt fra gruppen, og selv havde hun vist regnet den for en fiasko. Men nogle af de udskrevne blev efter hendes ansættelsesophør ved med at skrive til hende, og hun svarede dem troligt tilbage. Og så var det, at én af patienterne, Michael Obolenski, i november 1943 skrev og fortalte hende, at han havde mulighed for at tromme nogle af gruppens tidligere deltagere sammen, og at han i øvrigt syntes, at det havde været en hjælpsom gruppe, som nu burde køre videre uden for hospitalet. Og hvis Elizabeth ville være med, så ville de klare det, og Elizabeth ville gerne være med. Michael Obolensky var ud af en russisk adelsfamilie. Som 26-årig var bipolariteten dukket op, men han havde \$30 om ugen pga. noget møbelpolstring, og han boede meget billigt, så han havde rigeligt med penge og blev kaldt Prince Mike. Ham og Elizabeth begyndte at kontakte de andre.

I februar 1944 mødtes gruppen første gang for at arrangere. De bestemte sig for at kalde sig *We Are Not Alone (W.A.N.A.)*, og de kom med vilje ikke med hentydninger til psykisk lidelse i navnet. Det første formelle møde i W.A.N.A. blev afholdt den 15. marts 1944 i et mødelokale hos YMCA (jf. *MMANYT* #46:4, *MMANYT* #58:19) på Manhattan. Den aften var der otte eks-patienter fra Rockland og to nytillkomne til stede samt Elizabeth. Fra da af afholdte de ugentlige møder hver fredag aften. De havde ikke rigtig nogen regler, for de vidste endnu ikke hvilke regler, som ville være de bedste i forhold til deres mission. Fra starten af betragtede de det som deres opgave som sprede budskabet og hjælpe andre som dem selv. De opfordrede til samarbejde med behandlingspsykiatrien og ville hjælpe med at reintegrere de udskrevne patienter i samfundet. De havde ikke noget overhoved, men kun en sekretær og en kassér. Af og til samlede de penge ind ved at lade hatten gå rundt. Senere formulerede de det selv på denne måde:

The idea which had drawn the men together in the hospital was that mental breakdowns were in some cases simply psychological crises which, if properly understood and successfully passed, might mark the beginning of a new and better way of life. Their goal as a group was for mental health through mutual understanding. Through group discussions the men in the

hospital came to realize that other individuals, perhaps society itself, were disturbed by the same conflicts which had led to their own breakdowns. They felt that in their difficulties they were not alone, and that the very crises through which they were passing might, by deepening their understanding and broadening their sympathies, serve to unite them more closely with, rather than divide them from, the rest of humanity.¹

Det meste af denne fortælling om W.A.N.A. er hentet fra Stephen B. Andersons meget sjældne *We Are Not Alone: Fountain House and the Development of Clubhouse Culture* (New York: Fountain House, Inc., 1998).

Så efter aftale med hospitalet begyndte de at besøge de stadigvæk indlagte patienter for at fortælle dem om deres forening og om mulighederne i samfundet. De ville kunne hjælpe patienterne med job og logi, venskaber, meningsfuldhed og aktiviteter. De begyndte at trykke et månedligt nyhedsbrev (!), som kunne fortælle andre om dem og deres tilbud, og som de så tog med ud til patienterne på hospitalerne. Mrs. Schermerhorn tegnede logoet med en hjælpende hånd og lagde \$100 ud til den første trykning. I juli rykkede de til et større mødelokale hos YMCA på Grand Central Railway. De udvidede deres fredagsmøde med dels et medlems filosofiske forelæsninger og dels flere aktiviteter. Obolensky blev valgt til foreningens præsident. De fik lavet sig en støttegruppe af interessenter, og det vil sige behandlingspsykiatrien, YMCA og den lokale Mental Hygeine-filial (jf. *MMANYT* #49:17). Disse var alle vigtige samarbejdspartnere for

W.A.N.A., for de kunne hjælpe med at skaffe foreningen sponsorater og patienter og koble disse op med job og bopæl. I januar 1945 fik de også nedsat en bestyrelse med mrs. Schermerhorn, dr. Hiram Johnson, nogle fra YMCA, nogle interessenter og så de valgte fra W.A.N.A. Og der begyndte at komme flere og flere eks-patienter til. Nogle siger, at der var 100 ekspatienter tilknyttet, og også nogle nyhedsmedier begyndte at komme forbi for at skrive om W.A.N.A. Inspireret af folkene i New York begyndte der at opstå W.A.N.A.-grupper andre steder i landet, og den første gruppes planer om at få anskaffet sig et permanent og eget klubhus tog form. Selv beskrev de deres idé og kommende hus på denne måde i deres nyhedsbrev:

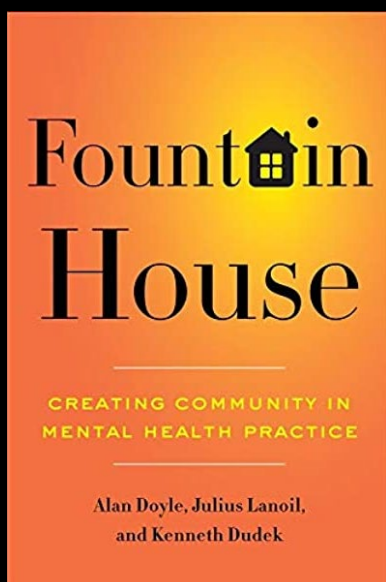
¹ Citeret i Anderson 1998: 20.

We plan to rent a house in Central Manhattan, a regular red brick rooming house. We plan to have a play room and dancing rooms in the basement; the library and offices on the main floor; and we plan to rent the upper floors – rooms to ex-patients recently released from mental hospitals. They, of course, would run and be managed by elected members of W.A.N.A.²

Det lyder som nogle vidunderlige planer! Det har været pragtfuldt for de mennesker at være medlemmer af W.A.N.A. i disse første år af foreningen. Alt har været nyt og løfterigt, og menneskene har uden tvivl også fået det bedre eller blot mere at sige i kraft af det. Men så i midten af 1945 begyndte foreningen desværre at miste momentum. Her fra udkommer deres nyhedsbrev meget mere sparsomt, ja det barberes ned til kun ét nummer pr. år, og det er jo vel sagtens den bedste indikator for tilstanden. Og der kommer de selvfølgelig pengeproblemer. Foreningens tredje præsident (de valgte én om året) er ikke vellidt. Deres mødelokale bliver utilgængeligt for en tid, så de i stedet bl.a. mødes på trappen foran New York Public Library. Anderson 1998 tænker også, at foreningen måske voksede for hurtigt, at brødet var for stort slået op, og at der måske blev for meget at lave. Behovet og gruppens vilje til at hjælpe har simpelthen for stort, imens kræfterne har været for små, og arbejdsdelingen er faldet på de få. Så det falder fra hinanden. Og der sker så dét, at Michael Obolensky og nogle andre separatister i 1947 går til Elizabeth Ker Schemerhorn med forslag om lave en ny gruppe og få samtidig få et eget hus, hvor de ville kunne være. Der har simpelthen været nogle W.A.N.A.-folk, som de ikke tog med, og man kan sagtens forestille sig hvorfor og også sympatisere med dem i den situation. Og den hjertensgode Elizabeth og hendes veninde finder så et rødt murstenshus til dem, som det de drømmer om og havde beskrevet, og som d'damer så kautitionerer for, så patienterne kunne få deres sted. Men det er ikke gratis. For Obolensky og de andre går samtidig med til at overlade kontrollen og administrationen, driften, beslutningstagningen og dermed magten til de velmenende, men udeforstående ikke-patienter. Herefter stod de reelle patienter selv kun for gensidighedsfællesskabet, som ingen andre alligevel kunne stå for, men som alligevel dog også klart er det hårdeste og mest utaknemmelige arbejde, og især vel hvis man ikke samtidig har nogen form for administrativ kontrol eller beslutningsmæssig kompetence, så ens allermost personlige arbejde på dén måde blot bliver et tandhjul i maskineriet. Og patienterne havde nu afgivet den empowerment af dem, som det havde været selv at kunne bestemme. Dét, der var et lysende eksempel på patientejerskab og brugerstyring, var nu hørt op med at være det. Men Elizabeth og hendes veninde fandt jo altså så et hus til dem i det såkaldte Hell's Kitchen på 412 West 47th Street. Og det har en lille terrasse og et springvand i gården, så de kalder det derfor Fountain House. Det er i 1948. I juni laver de deres Fountain House Foundation, i hvis bestyrelse ingen patienter sidder, og Elizabeth bliver præsident for den. Patienterne opretter så deres Fountain House Fellowship, hvori der kun er patienter, og det er så dette følgeskab, som tager sig af gensidighedsfællesskabet, men som altså ingen beslutningsmæssig kompetence har. Man mødtes om aftenen og i weekenderne. Der begynder at komme mere opmærksomhed omkring

² Citeret i Andersen 1998: 22.

Fountain House, og sundhedsprofessionelle begynder nu også at betragte det som et sted, hvor de kan videreudvikle og forbedre deres udtænkte indsats for de såkaldt svært psykisk syge udskrevne patienter. Der bliver derfor lavet en Professional Advisory Committee med psykiatere og folk fra jobcentret, og Fountain House fusionerer også med ergoterapien ude fra Rockland-hospitalet. Fra 1949 modtager de statsstøtte, og så begynder de at ansætte professionelle, bl.a. en direktør og en sekretær, og disse ansatte er heller ikke patienter. Tværtimod har direktøren tidligere været direktør for et slags psykiatrisk ambulatorium, og hun synes, at W.A.N.A.-folkene har desperat brug for terapi og behandling. Heldigvis får mrs. Schermerhorn grebet ind, så direktøren siger op efter et par måneder, men dette vil være det fremtidige billede. Det, der sker, er selvfølgelig en kolonisering af patienternes sted. Nok fik de deres hus, og de mistede sig selv i stedet. I sin klassiske *On Our Own*-tekst (1978) får Judi Chamberlin det tidligere WANA-medlem Jordan Hess til at sætte nogle ord på sin oplevelse af, hvad der skete, og det lyder sådan her:

Doyle, A., Lanoil, J. & Kenneth Dudek: *Fountain House: Creating Community in Mental Health Practice* (New York: Columbia University Press, 2013).

There was a feeling of solidarity and companionship in WANA that deteriorated when the professionals got involved. For a while, the ex-patients continued to run the club. We raised our own money (by holding bazaars, for example), and we voted in new members. But eventually the administrators decided to take that power away from us. Instead of the members deciding who could join, when new people came in they were interviewed by the staff, who decided if they were "suitable cases." WANA was unique because patients ran it – that was abolished when it became Fountain House.³

Historien om W.A.N.A. springes der hurtigt henover, når man taler om Fountain House. Man sørger for at nævne den, så alt dette med patientopstarten kan give noget credibility til foretaget, men dels ved man ikke meget om den, og dels er den sædvanligvis heller ikke dét, man helst

vil snakke om. At den er det primære fokuspunkt her er fordi, at MMAs HAS studerer Recovery med stort 'R' og brugerstyret peer-arbejde. Men med overgangen fra W.A.N.A. til Fountain House forfaldt foretaget altså fra at være et banebrydende og helt enestående eksempel på hvad Chamberlin kalder »a separatist alternative« til noget andet, hvor personalet og den institutionaliserede sundhedsfaglighed og dens interesser atter bestemmer. Det kan godt være, at der stadig var fleksibilitet, så »patienterne« ikke skulle bevæge sig igennem programmet på faste måder og til faste tider osv. Men, som Chamberlin også skriver, »the flexibility goes only so far. It

³ Chamberlin 1978: 88.

does not allow members to question their need to be »rehabilitated« or to determine the suitability and qualifications of the staff.«⁴ Og siden gik det jo så slag i slag.

I 1955 blev John Beard så ansat som daglig leder, og han formåede at bygge Fountain House op og blev også selv berømt derved, men det var virkelig også en stor bedrift! Og det er nogle rigtig gode metoder og praksisser, de fik udviklet; metoder og praksisser, som de så fik kodificerede i The International Clubhouse Standard, som er den standard for metoder og praksisser, som alle Fountain Houses over hele verden skal leve op til for at kunne siges at være et Fountain- eller Clubhouse. Her kaldes »brugere« for »medlemmer«. At være medlem er gratis og uden tidsbegrænsning, og det er meningen, at medlemmer socialiserer og hjælpes ad og blive venner. Personalet er ikke medlemmer, men personale. De forsøger at være så uformelle og så meget i øjenhøjde med medlemmerne som muligt, men som personale har de også en »caseload« af medlemmer, som de så arbejder med. Udover pædagogisk-, kunstnerisk- og håndværksuddannet personale, har enkelte steder også fungeret som træningsfaciliteter for sygeplejerskestuderende. Og det er jo fordi, at alt dette handler om at øge menneskets handlekompetence, og det handler sundhedsfagligheden også om, så også den har noget at lære disse steder. Under John Beard genopfandt Fountain House bl.a. »The Work-Ordered Day«, som de kaldte det, i regi af civilsamfundet. Dagen og opdelingen af folk falder efter arbejdet og arbejdsgangen. Der skal arbejdes og laves noget for både ens egen og helhedens skyld. Så Fountain Houses kører ofte optræningsprogrammer som f.eks. en administrationsgruppe, en køkkengruppe, en gruppe for forefaldende arbejde, en cafégruppe osv. Der fokuseres på folks evner, talenter og drømme, og medlemmer opfordres til at melde sig på en funktion og tage ansvar for den. Man kan blive oplært i ufaglærte arbejdsgange og i den holdning, der som oftest er nødvendig for at kunne bestride et arbejde. Flere Fountain Houses har forbindelse og formidler kontakter til beskæftigelsescentre, ligesom de oftest også har med ejendomsselskaber at gøre, fordi det selvfølgelig er vigtigt at kunne hjælpe folk med et sted at bo, hvis de mangler det. Der er intet nyt under solen. Den arbejdsfordelte dag er på hverdage, og så er der som regel hyggeaktiviteter i weekenden. Et Fountain House har ofte også en udgående funktion, hvorigennem det rækker ud til andre potentielle medlemmer eller folk, som har brug for et fællesskab. Osv. Der er sædvanligvis alt det, man kunne ønske sig, og man kunne så også ønske sig, at steder som dette stod i direkte forbindelse med den regionale behandlingspsykiatri og den kommunale socialpsykiatri, så man fra det offentlige kom sådanne steder hen, fordi alle så, hvad der var bedst, og fordi alle arbejdede sammen. At have et gensidighedsfællesskab på et fysisk sted fyldt med meningsfuld beskæftigelse og tolerance og gøre det til en generator for empowerment og recovery er naturligvis en god idé. Også selvom patienterne ikke har nogen bestemmelse over det. Men det var altså patienternes idé, og det startede som patienternes sted. At samarbejde med professionelle for at gøre tingene bedre og hjælpe flere ville patienterne også have fundet på, hvis de havde beholdt deres sted. Men det er altså stærkt gjort af Fountain House!

⁴ Op.cit., s. 89.

NY MINIUDSTILLING

Så er der kommet en ny miniudstilling, og den har titlen »De veganske jagttrofæer + hårde stoffer«

SÅ STARTER MMAs FORSKNINGSENHED

Ja, den starter nu, og det er Søren, Kjeld, Marie og Jonas som her til at begynde med tegner MMAs forskningsenhed. Hvor forskningen som cutting edge er begyndt at involvere brugerne, er det altså her brugerne, som er producenterne, og som så inddrager institutionaliserede de forskere. Vi er i gang med tre projekter. Forhåbentlig vil I snart se det første. Vi taler på engelsk!

ØSSURs BOG

I anledning af sin 50 års fødselsdag og hans Projekt Råkunst-jubilæumsudstilling sidste år var det meningen, at der samtidig skulle udkomme en bog med et stort udvalg af de værker, som maskinist Øssur Johannesen har lavet igennem de sidste 35 år af sit liv. Bogen blev noget forsinket, men nu er den så udkommet, og den er også blevet rigtig flot. Det er et unikt og påtrængende univers, du maner frem dér, Øssur, og du er teknisk virkelig dygtig. Klik på billedet her til højre og bliv fløjet over til den lille præsentationsfilm og gennembladning af bogen, som ligger på Projekt Råkunsts Facebook-side. Tillykke med den fine bog, Øssur, og tusind tak for eksemplaret, der nu er landet på dets rette hylde i MMAs bogapotek!

RENGØRING OG SCRATCH MED ONKEL HIP HOP

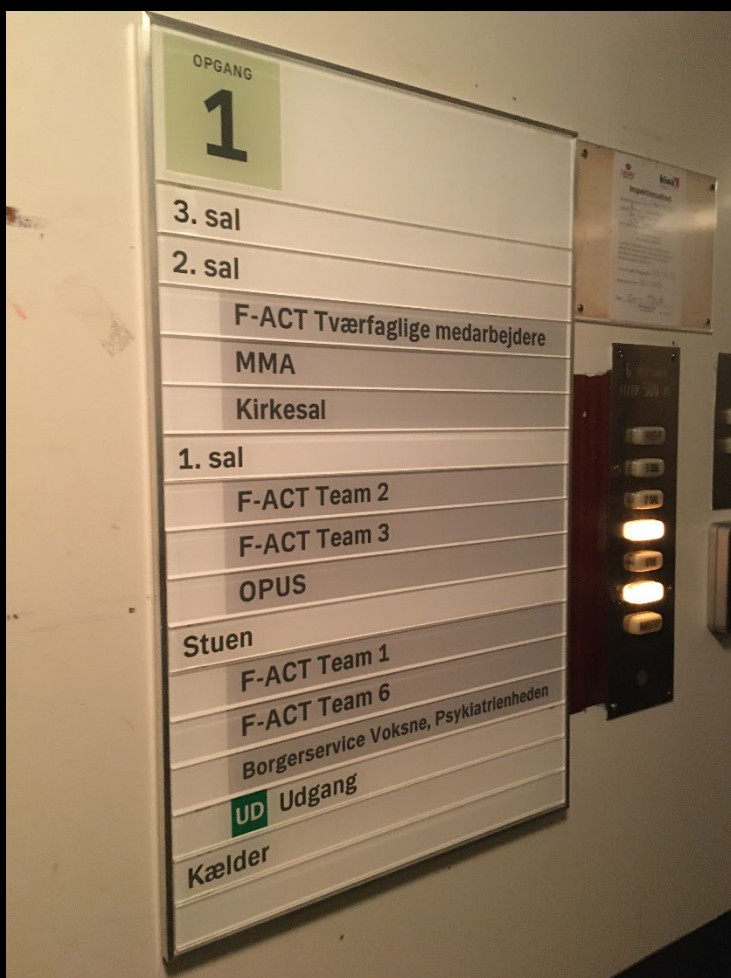
Tirsdag den 22.02.22 var der efter et par ganges udsættelser rengøring og scratch med Onkel Hiphop. Eller det vil sige: Der blev nu ikke gjort så meget rent, men der blev scratchet. Onkel er supersød. For mange år siden var han også lige igennem psykiatrien en tur, men nu lader han til at køre sit liv fintfint med arbejde og godt humør, og så havde han altså også tid til at komme forbi og lære maskinisterne at scratche. Og han vil også gerne komme igen en anden dag. Det skal han være hjerteligt velkommen til. Han er godt selskab, og det er altid rart, når nogen stiller sig

op og lærer sine færdigheder til andre. Og det er supersmart med de der små pladespillere. De kører på batteri, så man vil kunne tage dem med til stranden til sommer med en grill og nogle chips og så videre. Tusind tak for at komme forbi med musikken og workshoppen, onkel Hiphop!

MASKINEN PÅ SKILTE

Man kan sige, at det måske ikke er helt så relevant mere, fordi vi ikke længere bruger hovedopgang 1 her på Skt. Elisabeth som vores ud- og indgang til MMA. Som det skrevet stod i

MMANYT #61, bruger vi frem over opgang 8, og så er det så op på anden sal, og dér ligger vi.

MEN... Verdens bedste teknikere, som er dem, der går rundt ude på Digevej og også servicerer os her på matriklen på Hans Bogbinders Allé, havde allerede for noget tid siden fået udødeliggjort os ved at tilføje MMA på tavlerne rundt omkring ved hovedtrappen og således også inde i elevatorerne, så man kan se, hvor vi er. Tusind tak for det til verdens bedste teknikere! At vi så ikke benytter denne indgang mere gør intet. Skønt skiltet nok må laves om, skal folk nok finde os alligevel. Dette billede er så godt, at det simpelthen bare måtte inkluderes og trykkes her. Hvilken ære, det er! MMA was here!!!

HYLDEST TIL NETTO PÅ AMAGERBROGADE 54

Som I kan huske, annoncerede vi i *MMANYT #xx*, at et lokalt supermarked donerede restmad til os, men at vi ikke måtte fortælle, hvem det var, fordi deres chefer ikke havde givet dem lov. Nå, men nu har bl.a. Netto indledt dette glimrende tiltag i forhold til madspild, og samtidig har vores barmhjertige lokale supermarked også fået lov til at give os den mad, som de giver os. Og vi har derfor også fået mulighed for at rette denne tak og hyldest til Netto på Amagerbrogade 54. Tusind

tak for al den gode mad, I har givet os. Det er meget sødt af jer, og det sørger for, at vi har mad, og mad er vigtigt her, for der er mange munde at mætte. Tusind tak for det! Og her er så også et billede af køleskabet den dag, da der fra jer kom en ladning af smøreost til maskinen. Så nu kan alle

de flinke maskinister spise smøreost på deres brød fra Meyers. De kan smøre sig ind i smøreosten og tage bad i det, eller de kan ryge det, hvis de vil. Og der er forskellige smagsvarianter. Kun fantasien og ens ære sætter grænsen for udfoldelsen. Tusind tak til Netto på Amagerbrogade 54 for at have hjertet på rette sted og for alle de gode ting, I har givet os!

BØRN I MASKINEN

Og så kom der en dag et par børn på besøg i maskinen. Det var en fornøjelig omgang. Børn er jo altid gode her, ligesom de også er det på lukkede afdelinger. De skaber glæde. Tak for besøget!

FLYDENDE FRISTAD

Lørdag den 26. februar 2022 kl. 10 troppede en stor håndfuld maskinister op ude på Gallopperiet på Christiania, hvor Maskinerne og NYSYG i 2019 arrangerede den hidtil bedst sælgende udstilling derude (jf. *MMANYT* #9&10). I dag var det så arkitekten Henrik Valeur, som havde inviteret os til at komme og være med til at brainstorme på en eventuel Flydende Fristad. MMA mødte Henrik for halvandet års tid siden, da én af hans nærmeste muligvis kunne være interesseret i at komme og være og arbejde på MMA. Det er så ikke blevet til noget endnu, for der kan jo være mange ting, der er står i vejen. Til gengæld deler Henrik og MMA også andre fælles interesser, og f.eks. har Henrik været meget engageret i Fredens Havn, hvor der jo også har boet et par maskinister. Fredens Havn er fornylig blevet ryddet og findes derfor ikke længere, men Henrik var altså været engageret i den, og ved at klikke her kan man [se et lille portræt af Esben Banke og rydningen af Fredens Havn](#), hvis man skulle have lyst til det. Og MMA kender jo i forvejen også en fyr, som er kommet på Maskinen et par gange, og som er én af drivkræfterne bag [Flydende By ude ved Kraftværksvej 10, 2300 Kbh. S.](#), hvor de bl.a. har et flydende galleri og verdens største katamaran bygget af genbrugs-materialer, og hvor de netop har fået udvidet deres kontrakt med kommunen. Så vi har også tidligere haft det flydende ind på livet dén vej fra.

Men denne dag havde Henrik altså inviteret Maskinen ud, så vi havde varmt tøj og kraftigt fodtøj på og skitseblokke med, for det var som sagt meningen, at vi skulle brainstorme på en eventuel fremtidig Flydende Fristad; et fælles forslag til flydende ungdomsboliger i Stadsgraven (bag Christiania), der skal basere sig på principper som genbrug, selvbyg, permakultur og selvorganisering. Forslaget skal bidrage til en fornyelse og fornyelse af fristaden og samtidig gøre, at Christiania fortsat vil være et unikt sted for eksperimenterende bo- og boformer, og det vil blive givet til Christiania som en gave og som et alternativ til regeringens planer om almene boliger på Christiania. Der var en del arkitekter, urban planners og tidligere beboere i Fredens Havn med, og Maskinen stillede med Nico, Robert, Martin, Lars, Nicklas, Yechiela, Søren og hans datter Luna. Vi mødtes kl. 10 på Gallopperiet, og efter lidt briefing gik vi så ellers rundt om Stadsgraven. Og det var en åndssvagt smuk dag. Himlen var helt blå, der var ikke en sky at se, og solen stod varmt ned over de ellers lidt vinterfrosne maskinister. Svaner bød sig til i vandet, og nu er foråret kommet, venner! Det må vi se at få det fælles bedste ud af, og det skal vi jo nok få! Til frokost havde Henrik lavet en udmærket vegetarisk suppe baseret på kål og tomat, og så blev der ellers brainstormet og tegnet og forklaret til ud på eftermiddagen. Nogle maskinister var lidt intimiderede over at skulle bidrage, når der var så mange arkitekter osv. Det var lidt trist, men det er i hvert fald denne redaktions holdning, at mennesker, som har studeret meget, ofte helt uforvarende bliver meget låste i deres tænkning og ikke mindst i deres forherligelse af sig selv, deres egen tænkning og lødigheden af begge. Det er dybt problematisk og ødelægger enhver reel inklusion og deltagelse, før den overhovedet er kommet i gang, ligesom det altid også er de studerede, som helt af dem selv kommer til at have ansvaret og stå for den endelige udfærdigelse. Det må vi have gjort op med. Men da vi kom i gang, fik vi da også bidraget med nogle gode idéer! Projektet fortsætter, og vi vil nok fortælle mere om det hen ad vejen. Her er et par af billederne:

Foto: Luna C. Dixen

Foto: Luna C. Dixen

OM DANSKERNES SUNDHED

Det går nedad med danskernes sundhed. Det synes at være konklusionen i Danmarks nationale sundhedsprofil anno 2021, som Sundhedsstyrelsen netop har udgivet. Den hedder *Danskernes sundhed*, er på 196 sider og kan læses ved at klikke på billedet herunder. Det er flere end 180.000 danskere, som i det forgangne år har svaret på spørgsmål omkring, hvordan de har det, og Corona-situationen gjorde naturligvis arbejdet specielt. Men nu foreligger undersøgelsens resultater altså, og det er ikke udpræget opmuntrende læsning. Som Sundhedsstyrelsen helt overordnet skriver, er der »både positive og mere bekymrende udviklinger. Vi lever længere, men antallet af gode leveår med godt mentalt helbred er faldet.« Og SST skriver videre bl.a.: »Andelen med en lav score på den mentale helbredsskala er større blandt kvinder (19,9 %) end blandt mænd (14,9 %). Dette gælder i alle aldersgrupper. Blandt begge køn falder andelen med en lav score på den mentale helbredsskala med stigende alder indtil den ældste aldersgruppe, hvor der igen ses en stigning. Andelen er især stor blandt kvinder i aldersgruppen 16-24 år (34,4 %).« På de sociale medier er der mange, som taler om især dét i øjeblikket.

Så der kan man se.

Det er bestemt ikke sikkert, men måske er det sådan en rapport, som kan få folk til at spørge sig selv, hvordan de i alverden skulle kunne være sunde i et samfund som vores, som på så mange planer synes at fornægte og modarbejde sundhed. Men nu får vi at se. Alt dette om danskernes sundhed og en masse flere ting, som ikke nævnes i rapporten, burde selvsagt ikke komme bag på læsere af *MMANYT*. For som vi tidligere har skrevet (jf. *MMANYT* #24: 10f.): »En nations velstand kommer ikke an på, hvor højt et BNP den har, eller på hvor store broer, motorveje, kontorbygninger og neurale netværk den kan bygge; den kommer i stedet an på karakteren af de mennesker, som udgør den nation, for de er dens rigdom.« Man kan se det overalt man går, og hvis vi ikke her skal tale om den figur, som menneskene gør, så kan vi

jo bare kigge på og tale om deres fornemme institutioners forfald. Det er alle steder hvorhen man ser, for det hele hænger sammen. Måske er det den stik modsatte oplevelse af den, man får, når man går og drikker øl i f.eks. den allermest verdensfjerne kinesiske landsby: Her er alle institutionerne og deres bygninger og systemer uudviklede, men folkets gode vilje til at gøre dem bedre er stor, og der er en helt modsatudspringende og modsatrettet ånd til stede i foretagenet og i og blandt menneskene, som også bærer sig på en anden måde. Men det er jo bare en tanke.

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 64, uge 9&10 2022
(S04xE04)

Søren Dixen (red.)
dixen@MMAmager.dk

INDHOLD:

THOMSEN ER KOMMET	1
KORT MASKINNYT	2
OG KIM GUSTAV ER KOMMET	3
INDDRAGELSE AF BRUGERE MED DIABETES OG SÆRLIGE UDFORDRINGER	3
DISKUSSION MED LAP I VALBY	6
UNDERVISNING I DIABETES OG SÅKALDT PSYKISK SYGDOM	7
NY TEATERTUR	8
DEN ÅRLIGE PANELDEBAT PÅ SPECIALUDDANNELSEN	8
FEATURE MED BISPER I OUTSIDEREN	11
SAMTALE MED NICO	11

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*'s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdning samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 2025 9869.

THOMSEN ER KOMMET

Thomas Thomsen er kommet; Thomsen, som var forfatteren Jan Sonnergaards gamle ven og blandt andet vist optrådte i *Radiator* (1997) og i andre historier som det høje ubehagelige menneske Leander. Han er tidligere recoverymentor på en delvist åben afdeling igennem 4 år, hvor hans tidligere afdelingssygeplejerske vist ville indstille ham til Tine Bryld-prisen. Nu har han svoret, at han aldrig vil arbejde med recovery for penge mere, og nu er han så her på tirsdage. I

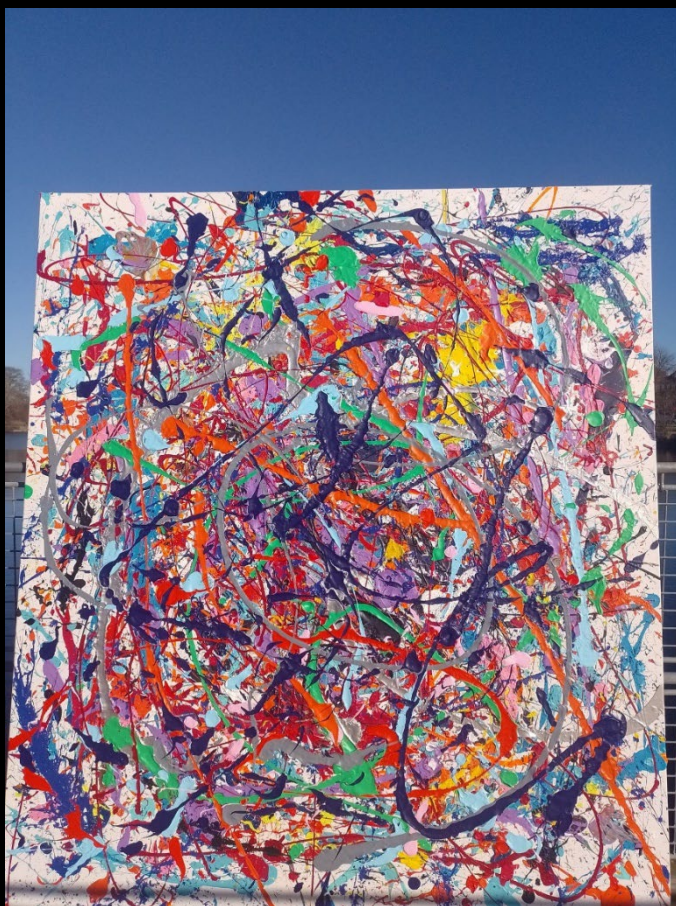
dag tog han minsandten en lokumsrengøring. Thomsen kender Gud og hver mand. Han har de mest umulige kontakter og også den helt rette indstilling. Og så har han nu minsandten også kollektiviseret sin bil, så den fremover vil køre frem og tilbage for maskinister. Kørselsordningen er allerede afprøvet og vi har tre piloter. Thomsen er indtrådt i

maskingruppen på vores sundhedsfaglighedsprojekt, og sidste gang havde han også Tanya med, og hun er dygtig til at klippe. Hun fik klippet to maskinister denne dag, og de blev helt vildt glade, og en del flere er klar. Tusind tak til Tanya for de skalpe! Og tak til Thomsen for at være kommet som kaldet, for det har du vel også været. Vi har savnet dig helt enormt og er meget glade for dig!

KORT MASKINNYT

Ja, én af MMAs største udfordringer er jo faktisk vores succes, for mange af de stærke og mest stabiliserede maskinister får job eller starter på uddannelse, og så har de ikke så meget tid til maskinen mere. Og selvom det jo grundlæggende er en fantastisk ting og dét, det hele handler om, så gør det det også svært at planlægge, og man må hele tiden starte forfra. Men alt er godt!

Maskinist Angela er blevet medlem af et dialogforum om psykiatri i et Centerråd, som vistnok kører oppe på Rådhuset. Og så er en maskinist, som er kommet her i MMA nogle gange, nu på vej til Ukraine for at kæmpe mod russerne. Pas nu rigtig godt på dig selv sammen med de andre, gode maskinister, og kom tilbage til os igen helt og ikke stykkevist og delt. Vi ønsker dig al den bedste vind med det forehavende! Det tredje Zoom-møde i vores sundhedsfaglighedsprojekt har fundet sted, og denne gang havde vi gæster med. Når vi får holdt et møde mere, vil vi sikkert skrive lidt mere om det. Og så er Thomas E. også begyndt at komme, og den anden gang han var der, lavede han et stærkt

maleri. Han tog det efterfølgende med, og som I kan se det her, satte han det på Kærlighedsbroen op ad lyset og den blå, blå himmel. Og det er jo for katten ikke til at stå for. Tak for at komme! Det nye trykværksted er så småt indrettet. Vi sætter hylder op under loftet i både serverrummet og i datastuen, så vi kan begynde at opbevare ting også i højden og få ting væk fra gulvet, for det er der brug for. Og så er der blevet indrettet en lille hule med bl.a. planter, og nu går vi også i gang med at lave galleriet, så vi kan køre udstillinger hver måned. Der er nok ved at komme et lille samtale/podcast-rum. Og det nye køkken går vi og venter på, men det kommer forhåbentlig snart.

OG KIM GUSTAV ER KOMMET

Og så er det os en stor glæde at kunne melde, at eks-musikeren Kim Gustav frem over kommer i maskinen. Kim har været på junk og siddet i spjældet. Dem, der var unge i 70'erne og stadig kan huske den tid, kan måske også huske Kim, da han i 1974 udgav sin første plade på CBS

Kim Gustav "Du har magt, mand" + "Toget" (1974)

Kim Gustav "Skov og beton" (1974)

(plade-selskabet, ikke handelsskolen). Og det var en fremragende plade. Senere skrev han bl.a. teksten til »Jeg ved det godt, men det er for sent nu«, og han lavede også en anden plade og en del samarbejder sammen med Solvognen. Han har spillet sammen med eller kendt dem alle sammen. Han er meget dygtig inden for kiromanti, og han har tidligere også skrevet en anbefaling af MMANYT, og han har foræret os sin gamle trommemaskine. Og nu kommer han så altså på maskinen, og det bliver rimeligvis på mandage. Kim er blevet 74, og han har næsten mistet sit syn, men han er god til at øse ud af sin rige livserfaring, og han kan stadigvæk spille klaver, så det er en drøm. Maskinister, der møder Kim heroppe, vil kunne få sig en god snak eller lytter, eller man kan muligvis også lære noget om klaverspil, rytme og komposition af numre. Tag godt imod ham!

INDDRAGELSE AF BRUGERE MED DIABETES OG SÆRLIGE UDFORDRINGER

Katrine var i praktik på Steno Diabetes Center Odense, hvor hun skulle lave et projekt om inddragelse af brugere med diabetes og særlige udfordringer. Katrine kontaktede i den forbindelse Maskinen på Amager, og nogle af vores pointer er nu også skrevet ind i den udkomne guide. Med tilladelse trykker vi den her, for nogen af jer derude kunne være interesserede. Tak til Katrine, som nu skal i gang med at skrive speciale. Held og lykke. Og tak også til specialkonsulent Merete!

Hvad skal jeg være opmærksom på, når jeg inddrager brugere med særlige udfordringer

Denne guide er primært henvendt til sundhedsprofessionelle, men kan også læses af andre fagpersoner og brugere.

Guiden er fremkommet og kvalificeret gennem interviews og input fra brugere og sundhedsprofessionelle m.fl.

Guiden er et forsøg på at imødekomme nogle af de udfordringer som mange sundhedsprofessionelle, projektledere, forskere m.fl. oplever i forbindelse med inddragelse af brugere med særlige udfordringer.

Særlige udfordringer kan bl.a. være: psykisk sygdom, flere samtidige sygdomme, handicap, misbrug eller etnisk minoritetsbaggrund. Det skal understreges, at brugere ikke nødvendigvis har behov for særlige hensyn, fordi de har en eller flere af ovenstående udfordringer ud over deres diabetes.

Guiden er udformet som råd fra brugerne. Rådene handler om, hvordan du kan involvere brugere med særlig udfordringer i udvikling og planlægning af nye tilbud, projekter, brugerråd eller i andre sammenhænge, hvor du ønsker at trække på brugernes viden og erfaringer som grundlag for forbedring af sundhedsvæsenet. Du kan også bruge rådene i den individuelle samtale med en bruger.

Hvad siger brugerne?

- *"Tillid og relation er altafgørende"*
- *"Du møder mig, ikke min journal – mød mig derfor ikke med fordomme og stigmatisering"*
- *"Tal med mig, som du ville tale med andre brugere, som ikke har særlige udfordringer. Tag kun de hensyn, som du ville med alle andre mennesker – er du i tvivl, om jeg har behov for hensyn, så spørg mig. Hellere du spørger, end du antager på mine vegne – det kan føles nedværdigende."*

Rådene er opdelt i *Generelle opmærksomhedspunkter* til inddragelse af brugere med særlige udfordringer samt i tre udvalgte faser af brugerinddragelse: *rekruttering, undervejs og afslutningsvis*.

Generelle opmærksomhedspunkter:

- Vi brugere er, som folk er flest – unikke. Mød mig som den person, jeg er foran dig og ikke, hvad du læser i min journal.
- Vær bevidst om din forforståelse af mig i vores møde – jeg kan have dårlige oplevelser med i baggagen, som gør mig forbeholden og skeptisk.
- Tag mig alvorligt - ligesom du ville med andre. Der findes mange fordomme om, hvad jeg kan – lad tvivlen komme mig til gode.
- En god relation kan modvirke, at jeg ikke melder afbud eller ikke dukker op.

Rekruttering:

- Rekruttering tager tid! Overvej løbende rekruttering, da andres historier kan afmystificere og motivere mig til at deltage.
- Bevæg dig ud i mit nærmiljø. I gode perioder kan jeg godt komme til dig – hvis det er nemt for mig. I svære perioder skal du komme til mig.
- Brug alternative platforme i rekrutteringen. Sociale medier, lukkede grupper online, terapigrupper, fysiske opslag på samlingssteder, brochurer til personale.
 - Opslag: Dine oplysninger skal være synlige (mail/nummer). Beskriv formål, sted ift. transportmuligheder, evt. forplejning, honorering, plan for dagen, evt. pårørende/ledsager. *Fordel*: Opslag giver mig ro til at beslutte mig. *Ulempe*: Jeg skal aktivt initiere kontakt.
 - Mail/sms/opkald: Start med mail, mail har en tryk distance – lad mig initiere sms/opkald. Send en sms, inden du ringer. Jeg besvarer ikke ukendt nummer.
 - Gennem personale: De kan sige god for dig, hvilket kan gøre det mere trygt for mig at deltage.

Undervejs:

- Vær fleksibel omkring mødested, tidspunkt, aflysning/udsættelse, pårørende og metoder der arbejdes med.
- Planlæg pauser. I møder/workshops med varighed af mere end 45 minutter skal du planlægge pauser. Spørg mig løbende, hvad mit behov for pauser er.
- Overvej gruppestørrelsen. Er jeg i en dårlig periode, vil jeg foretrække en gruppe på 2-3 personer, måske 1:1. Er jeg i en god periode, kan en gruppe på 4-7 personer være okay. Undgå altid grupper med mere end 10 personer inkl. dig selv.
- Skab genkendelighed, kontinuitet og tryghed. Brug de samme fagpersoner, og investér tid og energi i relationen.
- Brug af tolk. Hvis der er behov for en videotolk til et gruppemøde, vil jeg foretrække et fysisk møde. Spørg efter en erfaren videotolk. Afstem rammer og forventninger med tolken inden mødet starter
- Afstem forventninger og afdæk, hvad der fylder hos mig i min hverdag.

Afslutningsvis:

- Fortæl mig om projektets fremgang, og hvad mit bidrag bliver brugt til.
- Tag stilling til honorering for mit bidrag og deltagelse. Anerkendelse betyder meget for mig, og giver mig lyst til at deltage en anden gang.
- Tænk det sociale ind i projektet for os brugere. Giv plads til, at vi netværker og bruger projektet som en måde at komme ud på.

Du kan læse mere om brugerinvolvering her

- Videnscenter for brugerinddragelse i Sundhedsvæsenet (ViBIS)
<https://danskepatienter.dk/vibis>
- Center for patientinddragelse (CPI)
<https://www.regionh.dk/patientinddragelse/Sider/default.aspx>

Brugerne skal tænkes med helt fra starten i alt, hvad vi gør

Steno Diabetes Center Odense (SDCO) har en ambition om at kunne tilbyde den bedste diabetesbehandling. Det kan vi kun, hvis vi spørger dem, som det handler om – nemlig vores brugere. SDCO har derfor besluttet, at brugerne altid skal tænkes med helt fra starten i alt, hvad vi gør. Både i samtalen, konsultationen og i opgaver og projekter, hvor vi udvikler vores behandlingstilbud.

Brugerne er mennesker med diabetes – eller i risiko for at få diabetes – og deres pårørende. Når vi samarbejder tæt med brugerne, får vi det bedste sundhedsvæsen med den bedste behandling, der er tilpasset efter brugernes oplevelser og behov. Brug denne guide som hjælp til øget og bedre brugerinvolvering.

Har du behov for yderligere sparring, så kontakt Region Syddanmarks Brugerambassadør John Arne Sørensen eller faglig leder for brugerinvolvering på SDCO, Tina Linaa - begge to på Tina.linaa@rsyd.dk.

Du kan se mere om SDCOs Strategi for Brugerinddragelse og Samarbejde eller om SDCOs Forum for Brugerinvolvering her [Steno Diabetes Center Odense \(SDCO\) - Strategi for brugerinddragelse](#)

DISKUSSION MED LAP I VALBY

Den 7. marts holdt Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatribrugere (LAP) en lille debataften på LAPs adresse på Vesterbrogade, hvor så Nico og Dixen fra maskinen dukkede op. Steen Moeslund fra LAP skitserede først LAPs mening om Sundhedsstyrelsens faglige oplæg til den længeventede nye 10-årsplan, som Regeringen skal beslutte sig om (angiveligt) her i foråret, som LAP som den eneste bruger-organisation har været med til at lave, og som Steen så på vegne af LAP har været til at lave. Det faglige oplæg er endt med at blive meget langt (208 sider), og så er der vanen tro også lavet en pixi-udgave af det, og den er så på 23 sider. Så der er en hel del at sige om det faglige oplæg, og der er vanen tro også en hel del at sige om alt det, som ikke står i det. Vi linker her til højre til det faglige oplægs forskellige udgaver, og uanset hvilket format man foretrækker, kan man så selv gå i gang, hvis man vil være holdt opdateret. »LAP er stiftet i 1999«, står der på [foreningens hjemmeside](#), og

Klik herunder for at læse Sundhedsstyrelsens faglige oplæg til den nye 10-årsplan for psykiatrien

Lang version: [208 sider](#)

Kort version: [23 sider](#)

Bilagrapporten: [118 sider](#)

hjemmesiden fortsætter: »LAP er en organisation, hvor nuværende og tidligere psykiatribrugere støtter hinanden, tager fælles initiativer, formulerer en politik og stiller krav vedrørende vore egne interesser.« LAP har en forretningsorden for landsledelsen, et principprogram, et sæt vedtægter og et handlingsprogram for 2021-22. Det hele er enkelt og overskueligt sat op, og det er dejligt. Og Maskinen har jo også mødt LAP før. Det var i november 2021, da de inviterede os ind til at tale til deres arrangement på Christiansborg, (jf. *MMANYT #57*), og det var sødt af LAP at invitere os med dengang. Derfor kom vi også gerne igen denne mandag aften, hvor der vel var 12-15 stykker i LAPs lejlighed dér på Vesterbrogade, og også Hanne, som tidligere har gæstet maskinen, var der. MMA og *MMANYT* havde ikke tidligere kommenteret SSTs oplæg, men det

”Vores medlemmer i LAP ønsker flere små lokale væresteder i kommunerne. Det forebygger ensomhed, psykiske kriser, indlæggelser og behov for bo-tilbud/bo-støtter. Alt i alt er væresteder en billigere og bedre løsning end mere hospitals-psykiatri. LAP anbefaler også, at der oprettes langt flere sociale Akut-tilbud fordelt i hele landet, hvor man kan komme, når man er i psykisk krise.”, udtaler Lene Kristiansen, Landsledelsesmedlem i LAP.

havde LA. Samme dag som det faglige oplæg udkom, havde de udsendt en pressemeddelelse om det, og heri kunne vi læse, hvad LAP mener. Bl.a. mener de, »at den

regionale psykiatri og den sundhedsvidenskabelige tilgang fylder for meget i 10-årsplanen. Der er for lidt fokus på sociale indsatser og støtte i psykiatribrugerens hverdagsliv«. LAP mener, at der skal ydes en hurtigere, bedre og mere ligeværdig hjælp. Der skal flere penge til, og de skal i højere grad gå til socialområdet og til brugerforeninger. Og LAP ønsker mere tværfaglighed. De ønsker, at peers indtænkt mere i psykiatrien, og at lægens autoritet skal mindskes. Og så vil de også gerne afstigmatisere. Det var godt at vide på forhånd! Forleden så vi på Youtube, at Nikolaj Brie havde lagt et klip op, hvori han siger: »Hva, har du tænkt på at '10-årsplan' rimer på 'sut min gren'?« Og det havde de fleste nok ikke lige tænkt på, men det er jo også rigtigt, at der er et enderim dér. Søren var enig med LAP i det meste. 10-årsplanen virker mest som mere af det samme, der i forvejen ikke virker. Og så er der som sagt alt det, der ikke er nævnt i planen, og som indikerer en fjernelse af fokus fra de unævnte områder. F.eks. optræder ordet 'recovery' kun fem gange i pixi-udgaven af oplægget, og når det optræder, er det altid i underordnet forbindelse med begrebet 'rehabilitering'. Og så optræder begrebet 'civilsamfund' kun tre steder i pixi-udgaven, og det er alle sammen i forbindelse med afstigmatisering og så som tilbud for lettere patienttilfælde (psykisk mistrivsel). Patientstyrede steder af og for også de vildeste er der selvklart ikke tænkt på. Og så er ordene 'mentor' og 'peer' slet ikke nævnt. Det synes MMA naturligvis er ærgerligt. Også især fordi at i regeringens anbefaling fra 2013 stod disse ting centralt, men det er jo så også 10 år siden. 10 år mere er længe at arbejde ekstra for at få til nødvendige ekstra at sige, men sådan må det jo så være så, hvis ikke Regeringen betænker sig. Tak til LAP for invite.

UNDERVISNING I DIABETES OG SÅKALDT PSYKISK SYGDOM

Ligesom sidste år underviste Søren fra Maskinen den 7. og den 8. marts i år på Region Nord's Specialuddannelse for Psykiatriske Sygeplejersker i komorbiditet i forhold til diabetes og såkaldt svær psykisk sygdom. Det var en glæde som sædvanlig, og han siger tak for at han måtte komme!

NY TEATERTUR

Den 8. marts var 7 maskinister på teatertur. 12 havde tilmeldt sig, for der var gratis optræden i Skuespilhuset, og MMA endte med at give pizza. Det var planen at sidde i solen og dele pizzaer foran skuespillerhuset. Til vores overraskelse var solen gået ned, og det var for koldt ude. Vi fandt et pizzasted, hvor vi fik masser af hvidløgsolie og kunne sidde inde i varmen. Da vi kom tilbage fra middagen, var skuespilhuset fyldt med mennesker, der elsker gratis underholdning. Vi sad så langt tilbage, at det var svært at se men man kunne mærke og høre pianisten og 3 af husets skuespillere improvisere sig i gennem forskellige udfordringer. Og det var publikum foran, der bestemte hvor og hvad der foregik på scenen. Men Rektor listede sig op på balkonen og fik en god plads.

DEN ÅRLIGE PANELDEBAT PÅ SPECIALUDDANNELSEN

Og så den 9. marts fandt den årlige paneldebat på Specialuddannelsen i Psykiatrisk Sygepleje (SPS) sted nede i auditoriet i Slagelse. Det er altid en fin tur derned, og i dag var det tilmed pragtfuldt vejr. Og det var omtrent det samme panel som den sidste række af år. Professor i Australien, Niels Buus, afløste en sygemeldt Jeanette Magne, men ellers var det igen overlæge Lasse Schmidt, førsteamanuensis i psykiatrisk sygepleje ved USN Jeppe Oute, pårørendementor Agnete Holbak og så brugererfaringen Søren. Så det var jo som at komme hjem til gamle venner.

Paneldebatdag onsdag den 9. marts 2022, kl. 9.00 – 14.00
Psykiatrisygehuset – Auditoriet, Fælledvej 6, 4200 Slagelse

**Perspektiver på forskellige vinkler og tilgange i den
psykiatriske sygepleje og behandling**

Program:

Kl. 8.30 - 9.00 **MORGENMAD**

Kl. 9.00 - 9.10 Velkommen til dagen ved Ina Mie Rasmussen og Jane Lorentzen

Kl. 9.10 - 9.30 Oplæg ved Agnete Klint Holbak – *Et forældre-/pårørendeperspektiv* i relation til den psykiatriske sygepleje og behandling

Kl. 9.35 - 9.55 Oplæg ved Jeppe Oute – *Positioner i psykiatrien* i relation til den psykiatriske sygepleje

Kl. 9.55 - 10.10 **PAUSE**

Kl. 10.10 - 10.30 Oplæg ved Søren Dixen – *Et brugerperspektiv* i relation til den psykiatriske sygepleje

Kl. 10.35 - 10.55 Oplæg ved Niels Buus – i relation til den psykiatriske sygepleje og behandling

Kl. 11.00 - 11.20 Oplæg ved Lasse Schmidt – *Diagnosers betydning* i relation til den psykiatriske sygepleje og behandling

Kl. 11.20 - 12.15 Gruppearbejde – Hold 24 forbereder spørgsmål til paneldebat i foyeren

Kl. 12.15 - 12.45 **FROKOST**

Kl. 12.45 - 13.45 Paneldebat – Hold 24 stiller spørgsmål til panelet

Kl. 13.45 - 14.00 **Kaffe og tak for i dag i foyeren**

Vel mødt!

Som de andre år præsenterede hver paneldeltager først sit perspektiv på psykiatrisk sygepleje. Hver person får 20 minutter til det. Søren fortalte ud fra sit brugerperspektiv, som jo så også er informeret af at have arbejdet med sygeplejersker på gulvet i over 5 år, og så rummer det også en akademisk overbygning. Og Søren kunne blandt andet fortælle om, hvordan MMA blandt andet arbejder på at få råd til at ansætte noget sundhedsfagligt personale, og det ville jo så måske sige en sygeplejerske. I frokostpausen gik Søren lidt rundt på Slagelse for at finde nogen, han kendte. Men Lene Berring var der ikke. Dem fra RoSa-enheden kunne han ikke finde, og dem fra Fusionsklinikken er ikke de samme som for nogle år siden, så dem kendte han alligevel ikke. På første sal hænger Nikolajs 2x2 meter store LANGT FRA LAND, som han vist nok solgte til det Faglige Selskab for Psykiatrisk Sygepleje for nogle år siden. Det var godt at se det igen. Søren gik ikke på besøg på de luk-

kede afdelinger, selvom der nok havde været et par mennesker, han kendte. Dagen var bare ligesom ikke til det. Men til frokost var der nogle smukke stykker smørrebrød. Selve debatten blev ikke så ophedet som de sidste par år. Det er ikke til at vide, hvad det skyldtes. Men de studerende stillede os nogle rigtig spændende spørgsmål, og derfor blev der alligevel også sagt en række pivskarpe ting, synes i hvert fald denne debattør. Søren gjorde en del ud af det her med, at sygeplejersken gerne må have personlighed, og at det kan være svært at opretholde i et system, der i så høj en grad arbejder for sin standardisering og anonymisering, men alligevel kan det godt lade sig gøre. Og efter debatten gav Niels Buus så Søren et lift hjemad i en lånt Audi, for Niels skulle til Glostrup. Og de har åbenbart en fælles bekendt dernede i Australien. Det er en lille verden, og Niels må hilse Maja rigtig mange gange fra Søren, selvom det nok er 20 år siden sidst. Og tusind tak for invitationen til den gode koordinator Ina! Vi ses snart igen til galetale den 31/3.

FEATURE MED BISPER I OUTSIDEREN

Og så har Louise Krisensen, som jo er forfatter, og som i 2020 var ansat som peer-medarbejder her i Maskinen, skrevet en feature om maskinist Søren Bisper og om hans udstilling »opbygning/nedbrydning«, som fandt sted i Projekt Råkunst-sammenhængen ude på Digevej sidste efterår. Portrættet står at læse i *Outsideren*, og det er et godt arbejde og en god feature. Så tag og klik på billedet herunder og læs den, hvis du har 10 minutter, og det har du forhåbentlig.

SAMTALE MED NICO

»Nå, Nico. 23 år gammel. Vil du ikke fortælle mig om, hvordan det startede for dig?«

»Jo... altså, jeg sad på lukket afdeling. Og hang med næbbet, som jeg nu gør om vinteren. Og så tror jeg, du havde nævnt det for mig tre gange. At MMA var der, og at jeg bare kunne komme derop. Og så sagde jeg: »Arhmen, jeg kommer.« Det gjorde jeg så ikke. Men så sagde du det igen, og så spurgte jeg: »Hvad er det?« Haha... Hvor lang tid er det siden?«

»Det har været i 2019. I sensommeren, tror jeg. Vi havde været her et halvt år eller sådan noget.«

»Ja. Og så havde jeg sagt, at du havde en fed cowboyjakke. Og så havde du sagt: »Du må gerne få den. Du må bare ikke sige det til fru Møller, altså.««

»Hahaha. Ja, det er rigtigt. Fru Møller ville også have den jakke.«

»Men så sad jeg og røg smøger i den. Og så da jeg kom hjem, så skulle jeg jo have den der jakke på. Og så tænkte jeg: Altså man kan jo næsten ikke gå med den uden for, hvis man ikke har været oppe at se MMA. Det syntes jeg var lidt tarveligt. Og så kom jeg herop. Og så startede jeg med at være her et kvarter. Og så sagde jeg: »Jeg kommer igen i morgen.« Og det

gjorde jeg så ikke. Men så kom jeg dagen efter. Der var jeg der i en halv time. Og så til sidst, så kunne jeg faktisk... Før stod jeg op klokken 12. Nu stod jeg op klokken 8. Så passede det lige med, at der var morgenkaffe på bostedet. Og så passede det med lige at drikke sådan en og så tage herop og være her, når der åbnede klokken 9.«

»Og siden er du så blevet... ja. Du er jo både medlem af bestyrelsen. Og du er tillidsrepræsentant for maskinisterne. Og så er du også Rektor...«

»Ja. Det er store ting. Men Rektor er nok den titel, jeg er mest stolt af. For den er ikke selvvalgt. Den er ligesom tildelt. Det synes jeg er meget fedt.«

»Det er den. Og det er nogle af de store, hårde drenge nede fra lukket, som har givet dig den, selvom du er den yngste af alle. Hvornår kom du første gang ind i psykiatrien? Og hvorfor?«

»Jeg var sytten. Jeg var ret sikker på at det var en hashpsykose, men jeg turde ikke fortælle ungdomspsykiatrien, at jeg røg hash, for så troede jeg politiet ville komme ud på kollektivet. Jeg overtænker altid, ikke? Så jeg tænkte: Fuck, så kommer de der ud, og min veninde bliver smidt ud og alle de der ting. Så jeg kom ind i ungdomspsykiatrien som syttenårig. Og da jeg havde været der i mindre end en uge,

så fik jeg at vide: »Du er paranoid skizofren, og du bliver aldrig rask, men du kan godt lære at leve med det.« Det syntes jeg var lidt selvmodsiggende dengang. Hvordan kunne man blive rask, men skulle lære at leve med det? Det tænkte jeg, at det kan jeg altså ikke.«

»Hmm.«

»Men det var også i den periode, hvor jeg så en dreng kaste dåser efter mig, når jeg var ved at falde i søvn. Og hvis jeg vågnede om natten, så så jeg en dame med en hætte over hovedet og sådan noget. Det var rimelig voldsomt.«

»Det har det nok været.«

»Og så har jeg været hele diagnoselisten igennem efterhånden. Der har været snak om borderline, så var jeg paranoid skizofren. Så da jeg kom ind i voksenpsykiatrien, så kunne de godt se, at paranoid skizofren nok var lidt for tung, så måske er det skizoaffektiv, men så blev det bipolar. Og så var jeg teenager. Jeg vidste ikke engang, hvem jeg selv var. Det gør jeg stadig ikke. Men dengang var det endnu sværere.«

»Jeg tror, jeg mødte dig første gang lige da du kom ind i voksenpsykiatrien dér som 18-årig. Det var en morgen inde på kontoret. Personalet sad og talte om, hvor ung du var. Så så jeg dit navn på tavlen, og så stod der »18« under alder.«

»Jeg kan huske Høje Lene!«

»Ja?«

»Jeg sad i de der gode læderstole, som de stadig har et par stykker af, men dengang var der altså fire. Så sad vi og så fjernsyn inden der kom den der fjernsynsstue rigtigt. Og L.L. sad der. Og fru Møller sad der. Det var virkelig de hårde patienter, ikke? Og så Lene hun kom ud og sagde: »Orh, lille ven. Vi går ned på stuen«. Jeg sad helt anspændt. Jeg turde ikke rykke mig.«

»Haha. Det er en god historie. Man kan se det for sig!«

»Jeg var bange for de andre patienter, indtil jeg blev rygetrængende nok og gik ud og røg. Så fandt jeg ud af at der var også nogle gode ting i de psykoser der. Man kunne godt få en samtale. Det kan godt være, den var lidt langt ude, men... det var altid godt selskab på den måde.«

»Ja.«

»Og så blev jeg først rigtig venner med fru Møller, da jeg havde været i psykiatrien i to år. Og hun begyndte at kalde mig Randi. Da jeg fik et navn, såøh...«

»Ja.«

»... så hver gang jeg var ved at få det bedre, så kunne jeg ikke mærke det selv, men fru Møller kunne mærke det før mig. Så trak hun mig altid ned til sluseindgangen og så smækkede hun mig bare i hånden, og så sagde hun: »Du tager en vogn hjem!« Og så sagde jeg: »Det kan jeg jo ikke. Jeg skal ikke hjem nu.« »Vil du gerne dø?« Og så siger jeg: »Det kan godt være.« Så siger hun: »Du dør alligevel.« Men så fandt jeg faktisk ud af, at det var når jeg begyndte at få det bedre. Så kunne jeg sgu godt tage en vogn hjem. Hun havde aldrig penge, men på et tidspunkt fik jeg faktisk en halvtresser.«

»Nå?«

»Ja. Og den beholdt jeg. Fordi jeg havde givet hende hvad der svarede til en karton cigaretter under min indlæggelse.«

»Haha. Ja, hun ryger helst de andres. Det var sødt af dig... Hvor mange gange tror du, du har været indlagt?«

»Orgh... ... På et tidspunkt var det jo nok hver anden uge en uges tid, så... De gode perioder dengang, det var hvor jeg var indlagt hver anden måde i to uger. Så var det en god periode. Jeg tror... fra 2016 til 2019 er vi nok oppe på halvtreds eller sådan noget, eller er det for meget?«

»Nahr, det skal vel nok passe?«

»Jeg var indlagt to gange i børne-ungepsykiatrien. Og ellers på Digevej. Det var en hård overgang. For så i børne-ungepsykiatrien der kunne du vælge mellem tre forskellige retter, og personalet havde altid tid til at spille UNO. Og jeg kan huske, at jeg kiggede grædende op på et personale sådan: »Hvorfor har I slet ikke UNO her?««

»Hahaha. Det var nok blevet spist.«

»Men jeg lærte at spille backgammon. Det var meget godt.«

»Helt sikkert. Fik du nogensinde spillet mod Paul? Han var sindssygt god...«

»Nej.«

»Nej, okay... Nå, men jeg var jo mentor derinde samtidig i den tid, og så fik vi lært hinanden at kende dér... Jeg tog et billede af dig, hvor du sad ude i den der lille amfi-gård med græsset. Har du stadig det?«

»Ja, det har jeg. Jeg var helt kort.«

»Ja, du havde kort hår.«

»Men det må også have været lidt humoristisk at se mig komme ind nogle gange. Så kommer jeg ind og siger: »Jeg er deprimeret. Jeg har brug for hjælp.« Og så kommer jeg i en strudspelsjakke i grøn og lange negle og kort nederdel og fuldstændig smadret makeup. Så ved de godt: Hun har været i byen og har fået det skidt.«

»Mjah. Men det er også en hård alder den der. Jeg synes 20'erne var de hårdeste. Selvom man måske er ung nok til at kunne tage det, så kan man altså virkelig nå at få gjort hård skade på sig selv dér, men øh, he...«

»Jeg snød mig engang ud på gangen fra lukket afdeling. Jeg havde ikke nogen udgang, men så havde der været alarm på afdelingen. Og jeg lignede jo lidt sygeplejerskerne, så jeg havde bare malet mig ind i flokken sådan »må jeg komme med ud«-agtigt, »jaja, selvfølgelig«. Og så da jeg stod ude på gangen, tænkte jeg: Hvad er formålet? Mit mål havde været at komme ud på gangen, og så ringede jeg bare på igen. »Hvad fanden laver du herude?« sagde de. Haha.«

»Hæ ak! Men du har lært mange mennesker at kende derinde. Og de er jo glade for dig.«

»Ja... noget af det smukkeste, jeg har oplevet derinde, det var, at der var én, som havde taget hovedspringet fra anden sal. Og hans kranium var helt smadret; jeg tror, han havde tyve sting eller sådan noget. Og han var så lykkelig over, at det ikke var lykkedes ham. Og så kan jeg

huske, at vi stod ude i rygegården. Og så kunne jeg mærke, hvor glad han var, så jeg fik alle hans lykkeendorfiner også. Og så sagde jeg til ham: »Prøv at se månen! Prøv at se hvor flot den er« og »den havde du jo ikke set, hvis du ikke havde været her.« Og der var bare fuldmåne med sådan en lille sky henover, ja... Det var meget smukt.«

»Det er nogle fantastiske mennesker, man møder. Hvor godtfolk er, kommer godtfolk til.... Hvad er det længste, du har været indlagt, tror du?«

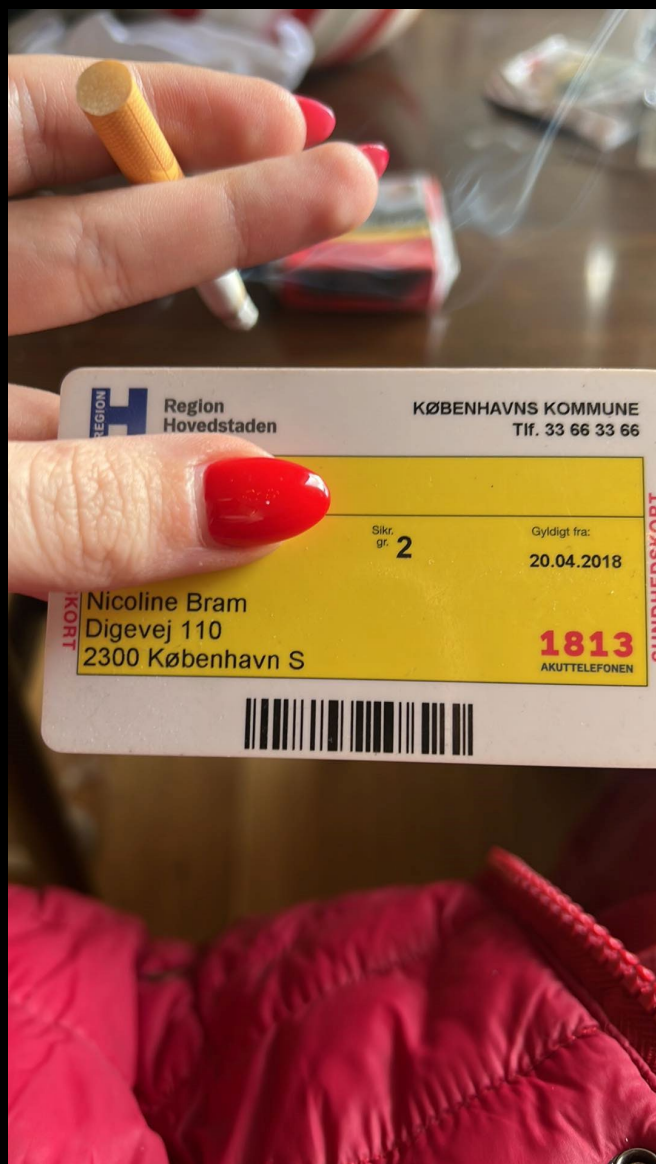
»Jeg tror, der har været to halvår. Hvor det ene halvår har været på lukket afdeling. Hvor de ikke kunne finde ud af, hvad jeg fejlede, og det kunne jeg heller ikke. Og det andet halve år var på åbent, hvor at... jeg havde jo været i Slagelse, hvor jeg også havde været nødt til at spille mig rask, fordi den psykiater der var syg i hovedet. Så flyttede jeg hjem til min veninde for at undgå Slagelse psykiatri. Så min veninde hun smed mig ud. Det var som om, der ikke længere var nogen der spurgte hende, hvordan det gik med mig, og så synes hun ikke det var sjovt at have mig boende. Så smed hun mig ud. Og så den åbne afdeling vurderede mig færdigbehandlet, men beholdte mig, så jeg ikke blev udskrevet til gaden. Jeg var ikke særlig gammel. Og så kom jeg på Radisevej.«

»Kan du huske, vi engang lavede et regnestykke, hvor vi regnede ud... Det er noget med at de siger, at en plads på lukket koster 6.000 i døgnnet og en plads på åbent koster 3.000. Eller noget i den retning. Og så med det, du har været indlagt. Og med den døgnpris... at det ville have været en ret stor direktørløn om året.«

»Jeg snakkede med Peter Sømand om, at vi da godt kunne dele en suite på d'Angleterre...«

»Hahaha. Det kunne godt være, det ville være billigere.«

»Det tror jeg faktisk, vi ville få det bedre af.«

»Ha ja, og man kunne se det for sig... Eller hvis man bare tog en fjerdedel af alle de penge, du har været indlagt for, og så gav dem til dig som betaling for at du lavede noget fedt i dit liv. Så kunne man spare den anden fjerdedel op og stadig holde halvdelen parat til hvis du skulle blive indlagt, men det ville du jo ikke nødvendigvis blive så tit?«

»Jeg tror, man er bedre til ikke at blive indlagt, hvis man har gang i noget fedt i sit liv, som giver mening for en. Vi regnede også ud i forhold til MMA, når man tog gennemsnittet af indlæggelser, der var blevet færre. Vi havde sparet dem for over halvdelen.«

»Ja, du har heller ikke været indlagt ret meget, mens du har været på MMA...«

»Nej. Kun 3 gange. På et år har jeg nok været der i tre uger. Normalt har jeg ligesom været der i et halvt år. Men altså MMA i det hele taget har sparet psykiatrien for virkelig mange penge allerede. Det er mange millioner. Alene Røde Ulv og Peter Sømand. Og mig og Bisper og...«

»Det er jo også derfor, jeg synes, at RHP da bare burde låne os en brugt printer, hvis de har én i overskud ét eller andet sted, for vi ikke har råd til at købe en selv. Men øh... Kan du i øvrigt huske, jeg engang spurgte dig om, hvordan du bar dig ad med at have så god en relation til så mange også meget svært såkaldt syge patienter? Kan du huske, hvad du svarede? Du sagde: »Jamen, jeg har jo gået til drama på Kofods skole. Jeg forestiller mig bare, at de har hovedrollen.« Det var vildt godt sagt. Kan du huske det?«

»Ja, for det er ligesom på en scene, hvor der er hovedpersoner og biroller. Og så skal man sørge for at holde scenen kørende, så det ligesom ser godt ud og smukt ud. Men sørge for at den du står over for er i spottet. Fordi det er faktisk ikke dig, det handler om. Så det er tit sådan, at hvis de er ved at snakke, så kan man godt tit komme til at afbryde med noget, man synes er fedt, som de måske kunne bruge til noget. Men hvis ikke de spørger, så bare lyt. At være et lyttende øre er nok noget af det bedste, man kan lære her i livet. Men også at spille med. Så når folk er dybt psykotiske, så nytter det ikke noget at sige »ro på!« Så hvis de siger »jeg slår dig ihjel«, så er det »ikke hvis jeg slår dig ihjel først. Kom! Vi går ned og ryger en smøg.« Eller. Også i mindre voldsomme situationer. Man skal ligesom være klar til at lave improteater. Det har jeg øvet meget på produktionsskole og på Kofoeds skole. Faktisk burde man, hvis man arbejdede i psykiatrien, kunne lave improteater. Det vil gøre alle situationer lettere.«

»Tak. Det vil vi lade gå videre til dem.«

»Det vil også være sjovt!«

»Ja, det ville det nok... Hvad vil du gerne i fremtiden?«

»Jeg vil gerne lave recovery som noget mere kreativt. F.eks. skuespil. Altså bruge det som indgangsvinkel i hvert fald. Det kunne jeg godt tænke mig. Og så kunne jeg også godt tænke mig noget andet, men hvis jeg siger det højt, så er der bare nogen, der tager min idé, og det synes jeg er ufedt.«

»Ja, der skal man nok passe på nogle de bedste af dem...«

»Ja... ov, vi må også huske at nævne god karma.«

»Åh ja! Den gode karma...«

»Ja. Fordi maskinen har lidt den energi, som vi giver den. Og man kan godt kalde det en hjælpemotor til psykiatrien, men det er vi faktisk alle sammen. Så når der er nogen, som hiver nogen herop, så har de hjulpet til at få endnu mere liv herop til. Det er jo sådan det starter.«

»Du er godt klar over, at det her ikke var blevet det samme uden dig, er du ikke?«

»... så kan man også bedre hjælpe hinanden, når man har det svært. For du var der dengang, da min cykel gik i stykker, og så hjalp du mig lige med at male og så videre. Vi har jo også ryddet op og gjort rent i folks lejligheder.«

»Det er god karma.«

»Der er jo nogen, der skal komme med marcipanbrød og cola når man bliver indlagt, skal du jo tænke på.«

»Ja, og tusind tak for det dengang... Og det hele startede med en smøg i en rygegård.«

»Ja. Det er der en del, der er startet med, tror jeg. Rygegården er det bedste psykiatrien overhovedet har.«

»Det er en vild nok udgangsreplik. Tak for det hele, Nicol!«

»Selv tak, Søren.«

Til Digevejs 20 års jubilæum i 2021. Fra højre: Peter Sømand, Søren Dixen og Nicoline Bram

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 65, uge 11-13 2022
(S04xE05)

Søren Dixen (red.)
dixen@MMAmager.dk

INDHOLD:

KUNSTSKOLEN FOR VOKSNE UDVIKLINGSHÆMMEDE PÅ RADISEVEJ	1
ET PAR BESØG	5
NY GALETALE: »OM PERSONLIGHED OG PSYKIATRI«	5
NY MINIUDSTILLING: NAOMI	6
NICO OG LARS FÅR RECOVERYMENTORUDDANNELSEN	7
KUNSTEN AT OPBEVARE TING I HØJDEN	7
APRILFEJRING PÅ RADISEVEJ	9

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*'s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdting samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 5378 3141.

KUNSTSKOLEN FOR VOKSNE UDVIKLINGSHÆMMEDE PÅ RADISEVEJ

Den 14. marts var maskinen på besøg på Kunstsolen for voksne udviklingshæmmede på Radisevej 2, 2300 København S. Det er Københavns Kommune, som driver Væksthuset Sundby, som vi hidtil kun kendte udefra. At vi kendte det udefra skyldes, at det ligger nede ved siden af - og faktisk deler bygning med - §107-botilbuddet Radisevej 6, hvor nærværende redaktion i sin tid var med til at opstarte PCAs botilbudsteam som pilotprojekt, og hvor et par maskinister også bor. Udviklingshæmning defineres ifølge ICD-10 som »En tilstand af forsinket eller mangelfuld udvikling af evner og funktionsniveau, som normalt viser sig i løbet af barndommen, og som bidrager til det samlede intelligensniveau, det vil sige de kognitive, sproglige, motoriske og sociale

evner og færdigheder«. ¹ Normalt siger man, at det drejer sig om IQ under 70, og herudover inddeles udviklingshæmning så i fire sværhedsgrader efter IQ-område fra lettere til sværeste grad. Det handler selvfølgelig meget om at få struktur og ramme på det hele, fordi hvis man ikke har det, så flyder det hele, man kan langt mindre, og det bliver langt sværere for en at håndtere sit liv. Så det er jo ligesom i forhold til såkaldt svær psykisk sygdom. Der er intet nyt under solen.

Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag
08:30 – 09:00 Kaffe Te	08:30 – 09:00 Kaffe Te	08:30 – 09:00 Kaffe Te	08:30 – 09:00 Kaffe Te	08:30 – 09:00 Kaffe Te
Morgenmøde		Fællestegning		Præsentation af færdige værker
09:30 – 12:00 Projektarbejde	09:00 – 12:00 Projektarbejde	09:30 – 12:00 Projektarbejde	09:00 – 12:00 Projektarbejde	09:30 – 12:00 Projektarbejde
12:00 – 12:30 Frokostpause	12:00 – 12:30 Frokostpause	12:00 – 12:30 Frokostpause	12:00 – 12:30 Frokostpause	
12:30 – 13:00 Hvilepause	12:30 – 13:00 Hvilepause	12:30 – 13:00 Hvilepause	12:30 – 13:00 Hvilepause	
13:00 – 14:00 Projektarbejde	13:00 – 14:00 Projektarbejde	13:00 – 14:00 Projektarbejde	13:00 – 14:00 Projektarbejde	

Kunstskolen for voksne udviklingshæmmede blev startet af Hanne Clausen tilbage i 1994 i regi af civilsamfundet, og Hanne var så dens leder i de første år. Senere indgik den en driftsaftale med kommunen i forhold til husleje, personale- og driftsudgifter, og MMANYT har prøvet at udrede organisationsforholdet. Det er lidt uigennemskueligt, og det er ikke sikkert, at vi har forstået det helt rigtigt. Men det lader til, at Kunstskolen nu hører under Københavns Kommune, og så har de så en støttekreds, som er en forening i regi af civilsamfundet, men den har ingen magt. Kunstskolen hører under Center for Selvstændig Bolig og Beskæftigelse CSBB, som er en del af Københavns Kommune. Og en del af CSBB hedder så Captum, som er et organisatorisk fællesskab af diverse steder for mennesker med særlige behov så som Koloritten, Spisehuset, Genbrugsriget, Løvtikken osv. Og nu altså også Kunstskolen for voksne udviklingshæmmede.

¹ <https://socialstyrelsen.dk/handicap/udviklingshaemning/om-udviklingshaemning/definitioner-og-kriterier>

Men det lader til at være Københavns Kommune, der betaler lokalerne, aflønner personalet og bestemmer, hvad som skal ske organisatorisk, så kommunen har derfor også al magt.

På Kunstscolen for voksne udviklingshæmmede går der 14 elever. Der er to ansatte, Tove og Anne, og de har begge arbejdet for skolen i mange år. De har begge kunstpædagogiske uddannelser, og som noget helt vidunderligt (eller selvfølgelig) har de en stærk interesse i art brut – eller råkunst, som vi i 2017 kaldte det ude på Digevej. Inde på kontoret der masser af bøger om emnet. De producerede værker og hele holdningen i forhold til hvordan værkerne italesættes er meget råkunstneriske, og Kunstscolen sørger hvert år for at komme med på udstillinger i hele Europa og bl.a. art brut fair i Paris. Kunstnerne har hver deres visitkort med et motiv på den ene side og kontaktoplysninger på skolen på den anden side. Mange har været vist på rigtig mange udstillinger og undertiden i hele Europa. Kunstnerne har foldere, der beskriver dem mere indgående, og deres ting bliver solgt fra stedet. Og dette er jo selvsagt noget helt andet end på MMA. På Kunstscolen for voksne udviklingshæmmede har nogle af kunstnerne næsten ikke noget sprog, eller det er i hvert fald meget rudimentært. Men hver kunstner har sin arbejdsplads, og de holder sig alle næsten uden undtagelse en god orden på dem. Og så er der jo også alle værkerne. Nogle elever maler, men flere arbejder også i forskellige former for materiale. Flere maler af efter billeder motiver. Måden, værkerne bliver til på, farverne og motiverne, arrangementerne og hele holdningen omkring værkerne er en anden. Disse værker er tydeligvis lavet af mennesker, som er glade og positive og har det godt. Og dermed bliver der også en verden til forskel fra de ting, som bliver lavet på maskinen. Men fælles for udtrykket er dog, at det som oftest også er autodidakt, dvs. selv lært og uskolet og ikke mindst ikke-institutionaliseret. For ligesom recovery og peer-arbejde inden for den regionale og kommunale psykiatri næsten ikke kan undgå at blive en institutionaliseret form for recovery og peer-arbejde, så kan kunstnere, der indrulleres i kunstinstitutionen og trænes i deres udtryk, praktisk talt heller ikke undgå at blive institutionaliserede og få deres udtryk institutionaliseret. Det er akkurat dette, som er kernen i art brut, som Jean Dubuffet i sin tid udtrykte, og som jeg oversatte hans ord til dansk i Projekt Råkunsts 2017-foldere: At »netop fordi de udspringer af ensomhed og en ren og autentisk skabertrang, som er ubesmittet af konkurrencens, anerkendelsens og den sociale

Birgit Neja Jensen

Lars Bo Nødvig

Thomas Larsen

Camilla Kinthof

Christian Carlsen

forfremmelses bekymringer, er disse værker mere værdifulde for os end de professionalles. Efter at have opnået et vist bekendtskab med disse blomstringer af en ophøjet febevildelse, som er levet så totalt og intenst af deres skabere, kan vi undgå følelsen af, at hele den kulturelle kunst i forhold til disse værker kun virker som et spil for et overflødigt galleri eller som en vildfaren parade.« Det ser vi her et rigtig godt eksempel på, hvordan sådan noget art brut egentlig ser ud.

Og hvordan endte Kunstscolen for udviklingshæmmede så på Amager? Jo, historien er, at Københavns Kommune i 2021 opsigede lejemålet på Kunstscolens lokaler på Svanevej 24 i København, som de ellers var meget glade for. Skolen fik samtidig besked om, at den i efteråret skulle flytte til Sundby Væksthus på Amager. De ansatte prøvede at gøre kommunen opmærksom på, at det skulle være et lettilgængeligt sted. De var trætte af at skulle flytte og lidt kede af det nye sted. De var også usikre på, hvordan interaktionen med 'Kunst & håndværks' andre 4 ansatte og 28 »borgere« skulle forløbe, for Sundby Væksthus er jo et stort sted med kantine og svømmehal og hal og masser af lokaler, og så er der også en række forskellige værksteder og foretagender, som har til huse i de lokaler og værksteder. Historien melder intet om, hvordan de føler omkring det nu, hvor de er flyttet til Radisevej. Forhåbentlig er de blevet glattere for det. Dette er i hvert fald en hyldest til den højt, højt specialiseret Kunstscole for voksne udviklingshæmmede på Radisevej 2, st. 2300 København S., til kunstnerne og til Tove og Anne, som arbejder der. Sikke dog et fantastisk sted! Og hvor har I gang i mange ting! Hvor er I alle sammen dygtige, og hvor er vi på Amager dog heldige med at have fået jer herud til os. Vi har allerede gang i fede ting, så sig til hvis I vil være med. Og tusind tak for besøget til jer alle sammen!

ET PAR BESØG

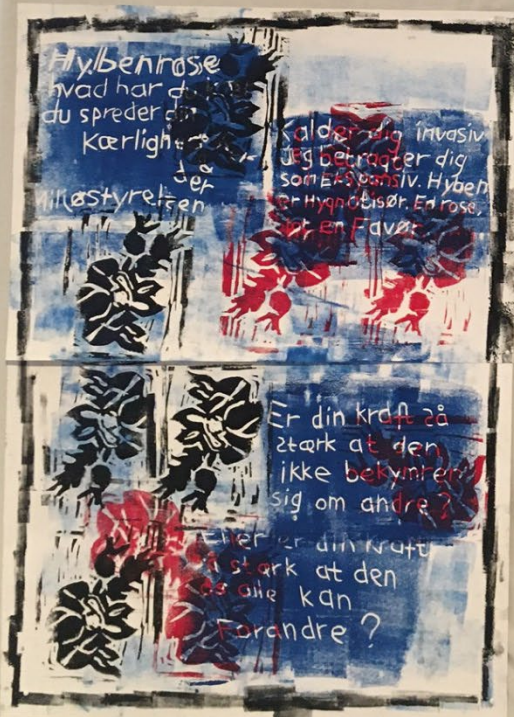
Den 16. marts kom vikaradjunkt ved Københavns Professionshøjskole, Shaun Butters, forbi med et hold fra specialpædagoguddannelsen, som studerede et kursus omkring civilsamfundet med dets interesser og potentialer. Der kom kun 7-8 stykker fra holdet, men det var jo bare synd for dem, der blev hjemme. Og så tirsdag den 29/3 kom arkitekt Henrik Valeur forbi MMA med to arkitektstuderende. De, som læste *MMANYT* #63, vil huske, at MMA jo gik tur ude omkring Stadsgraven for at være med til at brainstorme på en flydende fristad. Nu kom nogle af folkene bag det projekt så til MMA for at sondere terrænet, og det er blevet aftalt, at de kommer herop igen, så vi sammen kan lave en workshop om det. Det vil vist blive den 21. april lige her i MMA.

NY GALETALE: »OM PERSONLIGHED OG PSYKIATRI«

Den 31. marts blev der givet en ny galetale. Det fandt sted på Specialuddannelsen for Psykiatriske Sygeplejersker (SPS), hvor både Region Hovedstaden og Region Sjælland havde om The Tidal Model ('tidevandsmodellen'), som Phil og Poppy Barker har udviklet (jf. *MMANYT* xx), og de skulle have været her for at tale om den. Men de var desværre blevet forhindrede i at komme til Danmark, så i stedet blev maskin-Søren tilkaldt med henblik på at give en galetale over et selvvalgt emne. Han valgte da at tale lidt om personlighed, fordi det så også lå i forlængelse af dét, han sidste gang snakkede med SPS om (jf. *MMANYT* #64). Denne galetale adskilte sig fra de andre ved at den var uden manuskript og næsten totalt improviseret over nogle korte noter. Det gik nogenlunde fint, og det var en god oplevelse for taleren at få erfaring med at tale på den måde også. Men han skulle have husket at opsummere alle pointerne til sidst. Så havde de mange ting nok givet mere mening for de studerende. Det var ærgerligt, men sådan blev det. Vi lavede en dårlig optagelse af talen, og måske bliver den offentliggjort engang, hvis den også om et par måneder virker nogenlunde fin. Titlen var »Om personlighed og psykiatri«. Tak for invitationen til SPS og tak for disse semestres studerende.

NY MINIUDSTILLING: NAOMI

Jeg tror på,
at alting har en
mening
Når først man holder op
med at lide
og begynder
at være
Når livet er meningen selv
er det også muligt
at få åndeligt fred
Og når bølgerne går allertøjest
finder man til sidst hvile
i sandet
Og på vejen derhen kan man i
små øjeblikke være
vægtløs
Når blot man flyder
på vandet.

NAOMI

NICO OG LARS FÅR RECOVERYMENTORUDDANNELSEN

Den 31. marts 2022 fik Pragtlars og Rektor Nico endelig deres diplomer som beviser på, at de har bestået RHPs recoverymentoruddannelse. Det er den, der bliver tilbudt ude på Kompetencecenteret for Rehabilitering og Recovery i Ballerup. Som I måske kan huske, er det et stykke tid siden at Nico og Lars startede på den uddannelse (jf. *MMANYT* #45), men især på grund af Corona var der jo så en længere pause, før de måtte tage resten af uddannelsen sammen med et andet hold end det første. Osv. Men nu har de i hvert fald fået den. De har fået nogle flere kompetencer, lært en del andre recoverymentorer at kende og styrket MMA's forbindelse til Peer-uddannelsen ude på Kompetencecentret. Og MMA har oplevet den glæde, det er, selv at kunne investere og afholde sine egne udgifter ved selv at betale for det hele.

Tusind gange stort tillykke til Nico og Lars med jeres peeruddannelse!

KUNSTEN AT OPBEVARE TING I HØJDEN

Vi har på Maskine Maskine Amager erkendt, at vi må have ting væk fra gulvene heroppe. Vi har mange ting, og de er svære at holde orden på. Det ser uordentligt ud, når de står og flyder, og uordentlighed generelt bør undgås, for det indvirker negativt på vores fælles helbred, og det er

lidt pinligt, når der kommer gæster på besøg. Heldigvis er der jo ret højt til loftet her i Maskinen, og vi er derfor begyndt at bygge reolssystemer oppe under lofterne, for så kan vi stuve ting af vejen dér. Og heldigvis er vores værkstedsfører Robert også uddannet arkitekt og møbelsnedker, så han leder og instruerer et byggesjak, og vi prøver så at levere de materialer til dem, som de har brug for. Indtil videre er der blevet bygget en reol i Nørkleriet og nogle hylder i serverrummet, hvor der fremover skal opbevares kunstværker. Alle designs slår ved deres enkelthed og funktionalitet.

APRILFEJRING PÅ RADISEVEJ

Fordi at Nico og Lars havde fået deres kursusbeviser, og fordi at foråret jo er kommet, så de små buske står med deres spæde grønne knopper, blev der den 1. april afholdt en aprilfejring hos Nicoline på §107-botilbuddet Radisevej, så dette nummer af *MMANYT* slutter altså omtrent, hvor det også begyndte, nemlig på Radisevej. Botilbuddet og Sundby Væksthus ligger som sagt lige i forlængelse af hinanden i samme bygning. Søren og Søren og Robert og Peter og Jonas og Thor og Claire og Kim Gustav dukkede op. Der var øl og sodavand, chips og Matador Mix. Det var vist det første eksamensbevis, som Nicoline havde modtaget siden sin 9.-klasses afgangseksamen syv år tidligere, så det er jo stort. Og der var indløbet lykønskninger, stolthedserklæringer og kort med blomster og gaver. Det bliver spændende at se, hvorhen det går her fra, og hvad det næste vil blive. Tillykke igen til Nicoline med kursusbeviset og tusind tak for at lave fest for maskinisterne.

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 66, uge 14&15 2022
(S04xE06)

Søren Dixen (red.)
dixen@MMAmager.dk

INDHOLD:

PÅ KOMPETENCECENTRET FOR REHABILITERING OG RECOVERY.....	1
DA D2 KOM FORBI PÅ DERES TEMADAG	2
MASKINENS HJEMMESIDE ER BLEVET HACKET	4
SNAK PÅ AFDELING 10 PÅ BALLERUP	5
DE HÅRDE HVIDEVARER FRA SCT. HANS	7
PÅSKEFROKOST 2022	7

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*'s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdting samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 5378 3141.

PÅ KOMPETENCECENTRET FOR REHABILITERING OG RECOVERY

Mandag den 4. april var det blæsende og regnende, og regnen var kommet for at blive i de næste mange dage. Søren fra Maskinen havde dagen før lagt fliser på sin terrasse, så han var godt træt, da han kl. 9 om morgenen dukkede op på Kompetencecentret for Rehabilitering og Recovery ude på Psykiatrisk Center Ballerup, hvor Skolen for Recovery, RHPs peer-uddannelse og forankringen af recoverymentorindsatsen også har til huse. Det var lederen af Kompetencecentret, Lone Pedersen, som havde inviteret Søren, og det var pænt af hende. Ikke mindst fordi at forholdet imellem Søren og Kompetencecentret jo i tiden 2015-2019 var noget anstrengt, men alt det er glemt nu. Og nu samarbejder Maskine Maskine Amager og Skolen for Recovery jo også om et kursus i recovery som kreativ praksis sammen nu til maj. Det kan godt være, at der er flere

ledige pladser, så hvis du vil prøve lykken, skal du ringe 2360 0896 og sige, at du og en eventuel ledsager gerne vil til kursus på MMA. I morgen kommer KRR vist til MMA for at aftale det sidste...

Nå, men Søren dukkede altså op der på Kompetencecentret om mandagen i regnvejret, og så snakkede han til KRRs personalemøde i 1½ time (inkl. lidt morgenmad). Det er et hyggeligt forum, de har der. Og siden recovery jo har en hel del med bl.a. livshistoriefortællinger, så fortalte Søren Kompetencecentret sin livshistorie, som de nok ikke havde hørt før, og som så også har en del at sige i forhold til hvordan han fik sin opfattelse af recovery og peer-arbejde. Tusind tak for at gide høre på det til de 11 personaler på Kompetencecentret og tak for morgenmad!

Bagefter ville han spise en sandwich i deres nye kantine på PCB, men han havde ikke nogle penge. Så gik han rundt for at finde nogen, han kendte. Der var selvfølgelig afdeling 10, men der skulle han komme og snakke et par dage senere, så der ville han ikke få hen nu. Og så var der Christel W., som er blevet recoverymentor på Ballerup efter tidligere at have været det på Amager, men han vidste ikke, hvor hun arbejdede. Men så var der administrationschef Gert Hagelskjær, der i sin tid som administrationschef på Amager var ham, som var med i Projekt Råkunst-arbejdsgruppen, og som senere fortalte Søren om de tomme lokaler på Skt. Elisabeth, hvor MMA nu har til huse. Gert var desværre heller ikke til stede, så Søren fik sekretæren til at lægge en seddel på hans kontor. Det kunne have været spændende at se, om han stadig har Nikolajs maskine stående på sit kontor; dén, som vi gav ham til hans afskedsreception på Amager, men mon ikke han har det? Søren glemte at tage et billede, som kunne anskueliggøre dagens oplevelser, men han har taget dette fra [Kompetencecentrets hjemmeside](#) og trykker det her i forhåbningen om, at der ikke vil blive lagt sag an. Tak for en god regndag til alle implicerede!

DA D2 KOM FORBI PÅ DERES TEMADAG

D2 er Psykiatrisk Center Amagers åbne afdeling med subspecialisering i affektive lidelser. D2s afdelingssygeplejerske hedder Lena Theilgaard, og Lena er meget relationelt interesseret, så den 5. april 2022 havde hun fundet på at give sin afdeling en rundtur i Maskinen på deres temadag, som de holdte her på Skt. Elisabeth. Det gav god mening for os, for vi har jo her på MMA også tidligere talt om, at vi burde tilbyde alle afdelinger i RHP muligheden for at holde deres to årlige

temadage her hos os. Vi ville da stå for lokalet med stoleopsætning, og der skulle være en computer og lærred til deres PowerPoints, og vi ville lave frokost til dem. Og hvis der var nogle personaler der røg, så kunne de også ryge med os patienter nede på trappen, hvis de ville. Det skulle være imod en mindre betaling for at understrege seriøsiteten i det, og fordi vi jo også gerne ville tjene nogle penge på ét eller andet. På den anden side ville det også være en relevant kulisse at holde sin temadag i, så dét kan alle de psykiatriske afdelinger i RHP jo lige tænke lidt over.

Men nu kom D2 så på besøg som et slags ikke-planlagt pilotforsøg på den temadagsidé, og det gik fint fint. Faktisk var de rigtig søde. Mange af dem har ikke arbejdet på PCA så længe, så de havde heller ikke set Skt. Elisabeth før, og det er jo et forrygende sted at få lov til at vise frem. Måske vi også skulle lave et kustodehold og så give rundvisninger til interesserede mennesker; det var da også en måde for psykiatrien at åbne lidt op ud til verden på. Nå, men der var vel en 20 stykker og måske lidt mere fra D2, og der var også nogle kendte ansigter. Først fortalte Søren lidt i deres mødelokale om sig selv og om Maskinen. Dernæst tog vi en tur op ad hovedtrappen, hvor han også fortalte lidt om Skt. Elisabeth og Jais Nielsens freske. Dernæst gik vi på en rundtur i MMA. Det var dejligt, at de kunne lide stedet, og først fik vi så de rundstykker med pålæg, som var tilbage fra deres morgenmad, og bagefter kom de minsandten også op med en masse af deres frokost. Så tirsdag den 5/4 fik maskinisterne både flødekartofler og alle mulige salater. Tusind tak til D2 for besøget og maden. Det smagte vildt godt, og I er behageligt selskab. Vi vil

fortsætte udviklingen af vores idéer om at afholde temadage og Skt. Elisabeth-rundvisninger. Søren tog et billede fra trappen, og Lena sendte ét til fra deres mødelokale. Tak. Go go D2!

MASKINENS HJEMMESIDE ER BLEVET HACKET

Og så lader det minsandten til, at Maskine Maskine Amagers webhotel og hjemmeside er blevet hacket. I hvert fald er vores hjemmeside i øjeblikket ikke tilgængelig. Det er første gang, at det sker, men tak for dette besvær. Vi håber på og regner med at vi snart får det hele op at køre igen.

No website is currently present on this hostname

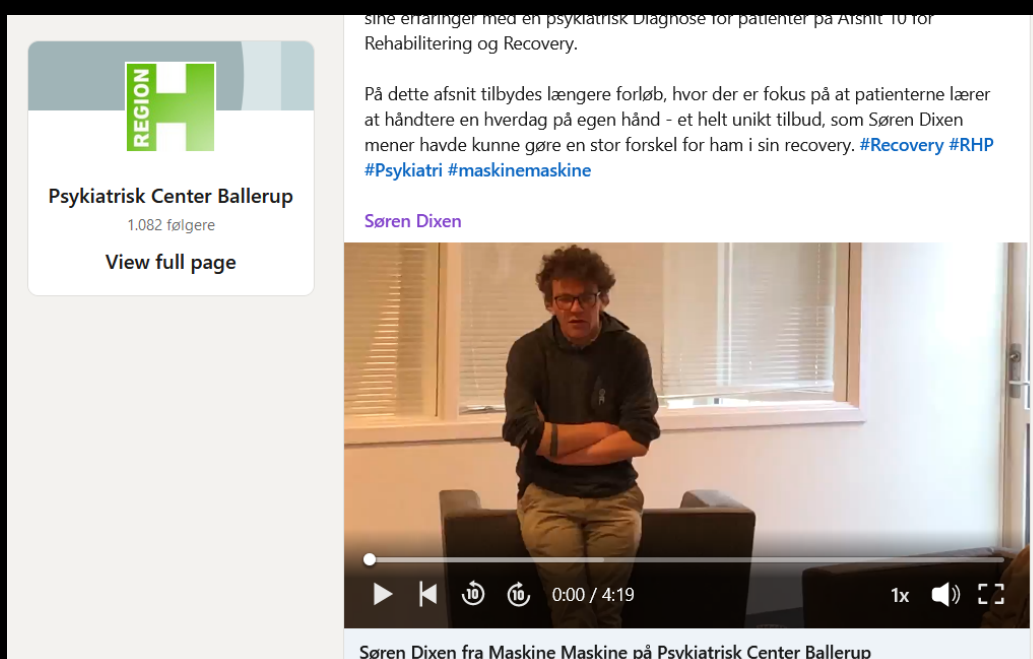
The website you are trying to reach could be suspended, deleted or DNS could be incorrect

 Simply.com

Support - Controlpanel

SNAK PÅ AFDELING 10 PÅ BALLERUP

Den 7. april var vi igen forbi vores venner på afdeling 10 på Ballerup. Det er, som I måske husker (jf. *MMANYT* # 52 & 58), Jens og Jeanette, som kører den rehabiliteringsafdeling, hvor der også er døvepsykiatri, og det er jo så dér, at man som motiveret kan bo i op til 9 måneder for at få lært livsstruktur og alle de hersens dagligdags ting, som et liv også har godt af, at man får lært. Ut. redaktion hørte, at der kun er to af dén slags steder i landet, og det andet skulle ligge ovre ved Skanderborg i Jylland. Men mange flere mennesker kunne altså have livsvarig gavn af et ophold på sådan et sted. Dette er ikke 'livslang læring', men læring for resten af livet, og det er jo måske endda vigtigere. Den afsnitsledende psykolog Jens Jessen var desværre syg, men det endte med at blive et helt vildt besøg alligevel. Dels fordi Jeanette var der og sørgede for alting, og så dels også fordi at PC Ballerups administrationschef Gert Hagelskjær, som Søren ikke havde mødt om mandagen, nu var her på afdelingen om torsdagen. Og så blev der udvekslet lidt minder fra Amager, og det viser sig, at han stadigvæk har Nikolajs maskine stående på sit kontor. Det var dén, som vi gav ham til hans afskedsreception, da han i sin tid rykkede fra Amager. Den fjerner dårlig energi fra der hvor den står, og Nikolajs maskine virker altid. Vi tilegner næste side til billedet af Nikolajs maskine, som den står i vindueskarmen i Gerts kontor med haven til intensivt døgnafsnit 6 udenfor vinduet. Og Gert blev også hængende under fortællingen, for Søren var jo blevet inviteret til at komme og fortælle sin livshistorie, og det gjorde han så. Og der var en del patienter og personaler til steder, måske femten eller sådan noget? Og dét han sagde blev tolket simultant til tegnsprog ved siden af ham, og det var SÅ sejt; tænk at kunne gøre det! Og så kom Psykiatrisk Center Ballerups kommunikationsmedarbejder, Nina, også forbi. Tænk, at et center har sin egen kommunikations-fisk (hendes eget ord); det er sgu også ret sejt. Og Nina lavede så en lille film om besøget, og den kan I se herunder. Og på næste side er så billedet af Nikolajs maskine på Gerts kontor. Tak for samarbejdet til døgnafsnit 10.

Sine erfaringer med en psykiatrisk diagnose for patienter på Afsnit 10 for Rehabilitering og Recovery.

På dette afsnit tilbydes længere forløb, hvor der er fokus på at patienterne lærer at håndtere en hverdag på egen hånd - et helt unikt tilbud, som Søren Dixen mener havde kunne gøre en stor forskel for ham i sin recovery. [#Recovery](#) [#RHP](#) [#Psykiatri](#) [#maskinemaskine](#)

[Søren Dixen](#)

View full page

1.082 følgere

0:00 / 4:19

Søren Dixen fra Maskine Maskine på Psykiatrisk Center Ballerup

DE HÅRDE HVIDEVARER FRA SCT. HANS

Udtrykket »hårde hvidevarer« har normalt en helt anden betydning blandt dobbeltdiagnosticerede, men i dag kom en ladning rigtig hårde hvidevarer fra Sct. Hans, som de giver os kvit og frit til opbygningen af vores kommende træningskøkken. Det er tryllekunstneren Hans Danielsen fra RHP, som har fået dét arrangement sat op, og torsdag den 7/4 kom så de ni elementer, og se bare her! Der er blandt andet køleskabe, kogeplader og en indbygget ovn, og det hele blev leveret og kørt op af det pragtfulde transportfirma Bryde & Sønner, som altid leverer uden nogen som helst slinger i valsen. Det bliver så spændende med det køkken! Nu mangler vi bare udsugning og strøm og lidt mere for at få sat det hele op, og så genåbner vi den varme servering, vi og laver et langbord med serveringsvogne ude i langgangen. Tusind tak til Hans Danielsen, RHP, Sct. Hans og Bryde og Sønner for denne torsdagslevering! Det bliver pragtfuldt!

PÅSKEFROKOST 2022

Tirsdag 12. april fandt MMAs påskefrokost sted i MMA. Det var en dejlig frokost, og her er videoen:

Påskefrokosthilsen til jer alle fra Maskine Maskine Amager 2022

MMANYT

Maskine Maskine Amager

Nr. 67, uge 16-18 2022
(S04xE07)

Søren Dixen (red.)
dixen@MMAmager.dk

INDHOLD:

STATUSRAPPORT 2022 AFLEVERET TIL SUNDHEDSSTYRELSEN.....	1
DONATION AF SYMASKINER	2
ENDNU EN MASKINIST UDGIVER DIGTSAMLING	2
NY MINIUDSTILLING: IVAN OG FREJA	3
PÅSKEÆGGET FRA D2.....	4
SIDSTE NYT FRA FLYDENDE UNGDOMSBOLIGER-PROJEKTET	4
MMAAnmeldelse: TOOL I ROYAL ARENA	5
FJERDE MØDE FOR PEER-PROJEKTER UNDER SST	14
GALLERIET STÅR KLAR TIL FØRSTE Udstilling	15
SÅ ÅBNER MMAscenen MED DEN FØRSTE MMAtalk.....	15
INVITATION: OPLÆG OG DEBAT OM FLYDENDE UNGDOMSBOLIGER I STADSGRAVEN	16
INVITATION TIL MMAtalk 001: JOHAN CHR. NORD	18
ÅBNING AF MMAs GALLERI MED FERNISERING FOR CLAIRE P-h	19

INFO & KONTAKT

Søren Dixen og Nikolaj Brie Petersen har oprettet Maskine Maskine Amager (MMA), som er de såkaldt svært psykisk syge maskinisters egen recoverycentral i regi af civilsamfundet på Amager. MMA baserer sig på hjælpsomhed og er organiseret som en almennyttig fond. Vi bor og samarbejder med Psykiatrisk Center Amager og Københavns Kommune på det gamle Skt. Elisabeth hospital, Hans Bogbinders Allé 3, opgang 1, 2. th., 2300 København S. *MMANYT* er et nyhedsbrev for MMA, og det var bestyrelsesmedlem Marianne Haahr Lunds gode idé. Det udkommer ca. hver anden fredag pr. mail og på LinkedIn. *MMANYT*s logo er kreeret af næstformand og strategisk konsulent Albert Konstantin Felix Alexander Barrit Tingsted-Jensen. Hvis du vil afmelde dit abonnement på *MMANYT*, så skriv »nej tak« til redaktionen. MMA er åben mandag og tirsdag 9-19 samt onsdag og torsdag 9-16. Se www.MMAmager.dk for info. Visitation til gruppe- og holdting samt besøg sker gennem Marie på weber@MMAmager.dk eller 2157 6731. Visitation til rengøring, egne projekter osv. sker gennem Søren på dixen@MMAmager.dk eller 5378 3141.

STATUSRAPPORT 2022 AFLEVERET TIL SUNDHEDSSTYRELSEN

Yes, det er nemlig rigtigt. Fordi MMA sammen med Psykiatrisk Center Amager under Region Hovedstadens Psykiatri har dette her satspuljeprojekt kørende, som vi jo også har ansat Marie,

Ida, Kristian og Robert i kraft af, skal styregruppen hvert år aflevere en statusrapport til Sundhedsstyrelsen. Det har vi gjort to gange før, og nu er altså den tredje for 2022 også blevet afleveret. Projektet kører forhåbentlig til 31/3 2023, og så må vi jo finde ud af, hvad der så skal ske. Der er god fremdrift i projektet. Vi har det hyggeligt. Så vi skulle jo gerne have det forankret. Det næste år kommer til at gå med at finde nogle, som kan lide os nok til at ville kaste nogle penge efter os. Så ville jo blive venner, og vi ville arbejde for, at I fik en hel masse ud af det.

DONATION AF SYMASKINER

Og så har Ketty fra værestedet [Drys Ind på Englandsvej 2](#) og værkstedsfører Robert hver doneret en symaskine til Maskinen, så nu har vi tre, der virker, og Nørkleriet er blevet endnu mere veletableret. Og der er sgu gang i foretagenet. Især tirsdag formiddag. Tusind, tusind tak til jer begge for disse fine maskiner til Maskine Maskine. Folk er allerede gået i gang med at lægge bukser op til shorts. Og man vil fremover også kunne købe gaveæsker med Ivanske flagguirlander. Hvis man har brug for en sej julegave, og det har man jo, og det bliver ikke sejere.

ENDNU EN MASKINIST UDGIVER DIGTSAMLING

Og så har den utrolige maskinist Ray West udgivet sin digtsamling *Skizokrati*. Indtil videre er den kun udgivet online, men forhåbentlig kan også MMApresse snart udgive den i fysisk form. I bør unde jer selv at læse den, for den er helt fantastisk. [Klik her for at fløjet lige akkurat derover.](#)

NY MINIUDSTILLING: IVAN OG FREJA

Ivan og Freja har samarbejdet om Maj måneds miniudstilling nede i forhallen her på Skt. Elisabeth. Det er Ivans flag, og det er Frejas maskekunst, hvor hun selv har lavet den ene og Ivan den anden.

PÅSKEÆGGET FRA D2

Og så fordi at den åbne afdeling med subspecialisering i affektive lidelser, D2, kom forbi MMA, som vi rapporterede det i sidste nummer af *MMANYT*, kom de igen forbi med en gave til os og et sødt brev med en venlig hilsen. Og prøv lige at se det æg! Her gik vi og troede, at vi var de sindssyge, og at vi havde set det meste. Men så stort et påskeæg med så meget slik i havde vi dog alligevel aldrig set før. Vi er kun kommet omtrent halvvejs igennem det. Tusind tak til D2 og deres afdelingssygeplejerske med stor interesse for relationelt arbejde, Lena Theilgaard-Larsen.

SIDSTE NYT FRA FLYDENDE FRISTAD-PROJEKTET

Sidste nyt fra det samskabelsesprojekt, som vi indgik i sammen med bl.a. arkitekten Henrik Valeur samt nogle tidligere beboere fra Fredens Havn og nogle arkitektstuderende, lyder ca. sådan her: Der har været endnu en workshop omkring projektet i MMA. Værkstedsfører Robert, som jo også er arkitekt, er blevet tovholder på det. Der er overdragelse af projektet til Christiania den 20. maj kl. 11 i Maskine Maskine Amagers stue 16. Arrangementet er gratis, og alle er velkomne. Dernæst vil projektet angiveligt gå på en workshop tour rundt i det ganske danske land, hvor man også kunne tænkes at ville byde med ind på idéen om flydende ungdomsboliger. Robert vil vist også stå for noget af præsentationen på de workshops. Planen lyder som følger:

Workshop nr 1.
30. maj til 12. juni
er i Stubbekøbing.

Workshop nr 2.
13. juni til 26. juni
foregår i Svendborg.

Workshop nr 3.
27. juni til 3. juli
foregår i Kolding.

Workshop nr 4.
10. juli til 7. august
foregår i Ebeltoft.

Hvor der angiveligt også være en konstruktion-byggefestival tilknyttet.

Der vil være noget for enhver smag. Hvad enten man kan lide at tegne og lave modeller, eller også er man velkommen til at bygge i 1:1 i træ og så videre. Begge dele er også en mulighed. Man må selv sørge for transport, mad og husly. Og I kan også godt regne med at der vil være ændringer i workshopforløbet. En ting er sikkert det hele vil udmunde i en udstilling i Ålborg.

MMAnmeldelse: TOOL I ROYAL ARENA

Her på Amager har vi i hvert fald to fantastiske spillesteder. Det ene er Amager Bio. Det andet er Loppen på Christiania, selvom Christiania og Loppen vel egentlig ikke kan regnes til Amager. Men den ligger stadigvæk lige heroppe, og det er en rigtig fed scene. Men så har vi også den store Royal Arena, hvor denne maskinistredacteur aldrig før havde været. Men den 23/4 gav det legendariske metalband Tool koncert i Royal Arena, og ut,s veninde fra gamle dage havde også denne gang købt billet til os, og så gav ut. til gengæld først mad på en burgerrestaurant, Halifax på Amagerbro, der ligger lige oppe ved Amagercentret. Og det var faktisk et rigtig fint sted, som han heldigvis ikke selv havde valgt. Burgeren var god, og betjeningen var hurtig og langt over betjeningen på det sted, vi var på sidste gang. Og så tog vi bagefter tilbage til Christianshavn og skiftede til Vestamager-metroen, så vi kunne komme ud til Royal Arena, og så kom vi også derud. Det er godt med handlekraftige veninder fra gamle dage!

Og nu vi taler om gamle dage, så var Tool altså ét af de allerstørste bands dengang. Foruden en masse almindelige mennesker hørte alle såkaldt svært psykisk syge i halvfemsere også Tool, eller de burde i hvert fald have hørt det, for i Tools musik kunne de have fundet en

stemme, der lignede dem selv, og som også svarede med en tilsvarende voldsomhed. I dag er den generelle kvalitet af al musik jo desværre faldet, fordi selve tiden og dens ånd er faldet. Der er ikke mange under 30 i dag – og heller ikke engang iblandt de såkaldt svært psykisk syge –, som hører noget, der siger noget. Det er kæmpe tab. Men engang fandtes der altså musik, og i 90'erne var Tool blandt de største. Hvis det psykiatriske personale blot gad sætte sig ind i Tool, ville de også få en forståelse af deres arbejdsområde, som ville uddybe den, de allerede har. Og hvis blot de psykiatriske patienter gad sætte sig ind i Tool, så ville de også få en anden tilgang til dem selv og deres psykiske problemer. Tag nu f.eks. disse fem Tool-numre, som vi snakker om herunder. Hvis I klikker på billederne, bliver I fløjet direkte over til en række numre, igennem hvilke I vil kunne opleve, hvorfor Tool var så store.

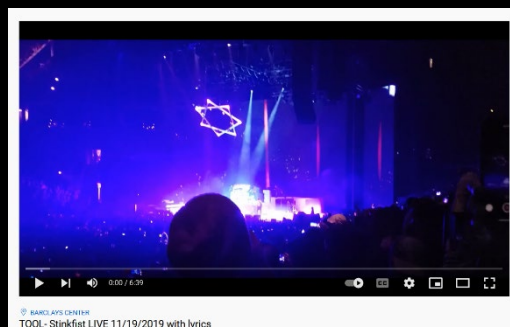

Tool - »Sober« (1993). Official video. We do not own anything!

Nummeret »Sober« er ét af deres tidligste fra deres første studie-EP *Undertow* (1993). Heri taler den kliniske misbruger, og hans følelser og tanker tilkendes på formel. Hvorfor dette nummer ikke er fast pensum på diplomuddannelsen i misbrugsbehandling kan jo undre, men det tilkommer ikke os at svare på. I hvert fald siger teksten det hele, på nær måske de erfaringer, som først kommer til med alderen. »There's a shadow right behind me, shrouding every step I take,« synger Maynard, før han fortsætter: »Making every promise empty,

pointing every finger at me.« Og i andet vers lyder det: »I am just a worthless liar. I am just an imbecile. I will only complicate you. Trust in me and fall as well. I will find a center in you. I will chew it up and leave. I will work to elevate you. Just enough to bring you down.« Og så lyder omkvædet igennem det hele: »Why can we not be sober? I just want to sleep forever. Why can't we start this over? Why can't we starts things over?« Man ønsker på den ene side både at være ren og ædruelig og på den anden side bare at fortsætte sit misbrug og sove for evigt. Men først og fremmest vil man uanset bare gerne starte forfra og leve et ordentligt liv og være hel. Og det er jo også der, at nummeret ikke tager højde for tiden, for med tiden orker ingen at starte på noget nyt eller noget som helst forfra. Men det nummer burde have noget at sige alle misbrugere og disses behandlere. »I want what I want« er i hvert fald en universel beskrivelse af misbruget.

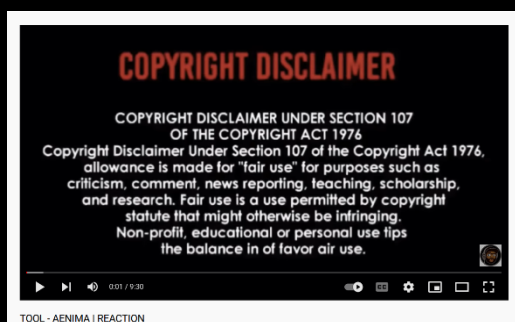
I 1996 udgav Tool så deres plade *Aenima*, som jo enten betyder at indføre enten væske eller gas i sit rectum, så der kommer en masse ud i retur (jf. et lavement, klyster, tarmrensning), og nogle siger så også, at det betyder en form for atlantisk kataklysm, hvori alting går under. Her betyder det tydeligvis nok begge dele. *Aenima* fra 1996 er efter denne redaktions mening Tools

Tool – »Stinkfist« (1996/2019). Live video with lyrics. We do not own anything!

bedste plade. Åbningsnummeret hedder »Stinkfist«, og heri synger sangeren til et andet menneske med stor genkendelse og indlevelse om oplevelsen af ikke at kunne føle noget, og han vil hjælpe den anden til at kunne komme til det. Den altid desperate procedure består denne gang i at bore en arm op i den andens rectum op til skulderen (heraf titlen), så begge derigennem kan forsøge at blive hele mennesker finde hinanden og i en større helhed end deres splittede selver. Og så vil de blive ved med at grave, til de finder noget. Akja. »Stinkfist« er ét af Tools lyriske højdepunkter, og I bør gøre jer selv den faglige tjeneste at høre den og reflektere nøje over den. Mellemstykke-omkvædet lyder: »Cause it's not enough. I need more! Nothing seems to satisfy. I said: I don't want it! I just need it! To breathe, to feel, to know I'm alive!« Her til venstre er denne formidable tekst indsat i en koncertvideo, som er filmet for kun et par år siden. Den giver et godt indtryk af den ramme, som vi også så deres koncert i i Royal Arena, og vi sad omtrent det samme sted, som hvor denne video er filmet fra.

Selve pladen *Aenima* (1996), deres største plade, er en sammenhængende og opbundet perlekæde af pragtstykker. Et andet af de mest karismatiske numre på den plade – foruden det bedste »Pushit« – titelnummeret »Aenima«. Og nu er det selvfølgelig svært at finde en ordentlig

Tool - »Aenima« (1996). Reaction video with lyrics. We do not own anything!

lyric-video af »Aenima«. Det er ærgerligt, men så er der jo kommet i hundredevis af reaktionsvideoer, og i nogle af dem kan man også læse teksten. *MMANYT* har valgt den efter denne reaktions bedste reaktionsvideo, men selvfølgelig er også den sindssygt dårlig, og det ligner heller ikke en særlig interessant reaktion. Nummerets tale om ligegyldighed, vrede og had, desperation og igen ønsket om »to start things over«, som også misbrugereren i »Sober« også ønskede sig det, burde fordrer en stærkere

reaktion. Og igen ville det virkelig være sejt, hvis også psykiatrisk personale gad at sætte sig ind i ordentlig musik. Så kunne de også få en dybere forståelse af deres patienters problematikker og også få mere at sige i forhold til dem. I dag er der naturligvis en masse, der går rundt og håber på the great reset, og at Moder Natur vil tage over igen. I dag er det blevet populært at mene, så det ikke kun er det såkaldt svært psykisk syge, som går rundt og oplever det sådan. Nu er det alment. Men teksten til »Aenima« er ikke fra i dag. Den er 25 år gammel. Folk i dag er epigoner og klicheer.

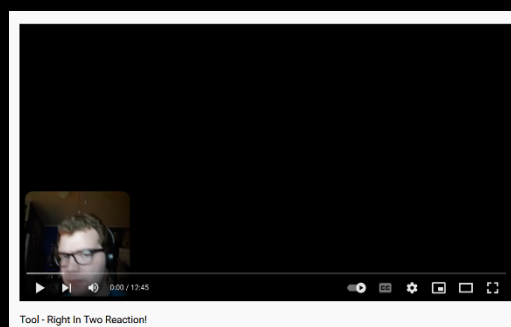
Men på *Aenima*-pladen er der også et budskab til os alle sammen om, hvad vi dog skal gøre i mødet med splittelsen. Det nummer er måske det bedste på pladen, og svaret til vore pinsler lyder: Transcendens! Man kan gøre

Tool - »Forty Six & Two« (1996). Reaction video with lyrics. We do not own anything!

indvendinger imod Tools Jung-inspirerede måde at beskrive transcendensen på her, og man kan i særdeleshed gøre indvendinger imod den frygtelige reaktionsvideo på den studentikost-inspirerede lyric video af nummeret, som vi har bringer. Alle disse indvendinger ændrer dog ikke på det formidable og vidtskuende i teksten, i melodien og i melodiens arrangement og gennemførelse. Det med de to ekstra kromosomer tænder ikke noget i denne anmelderredacteur, men i hvert fald er det reelt, at man må tage kampen op med sin skygge og få forvandlet den til mening. Men se den! For det er en idé og vision om recovery, som William Anthony nok ikke havde hørt, da han i 1993 alligevel tog højde for den ved at beskrive recovery så overordnet, som han gjorde. Og den video kunne I jo altså se nederst på forrige side, hvis I vil unde jer selv det...

Tool udgiver en plade ca. hvert femte år. Efter *Aenima* i 1996 kom *Lateralus* i 2001, og i 2006 kom *10.000 Days*. Ud over af at Gud og Jesus Kristus på *10.000 days* omtales i mere positive vendinger og også indtager en større magisk rolle end tidligere, hvilket tyder på en større en modenhed, så er denne plade helt generelt måske også deres mest modne. Og det efter denne redaktions mest modne nummer er »Right in two«, som igen tematiserer splittelsen, men nu set fra englernes synsvinkel, hvilket er højst interessant! Den første halvdel af sangen er absolut fremragende, imens den sidste halvdel er lidt ligegyldig. Igen findes der ingen rigtig lyric video, så vi har igen valgt én af reaktions-videoerne. Det er en helt vildt mærkelig kategori af videoer på Youtube, disse reaktionsvideoer! Denne er med en anden fyr, og han har en helt anden måde at gøre det på. Vi synes virkelig, at det er skidt med dette, men sådan er det åbenbart i dag. Men hør også den! I 2019 – altså ikke fem, men hele tretten år efter deres sidste plade – udgav Tool så deres femte studiealbum *Fear Inoculum*. Tretten år efter *10.000 days* er de stadig teknisk mesterlige, men de også blevet tretten år ældre. Og *Fear Inoculum* var efter denne anmelders mening ikke nogen genfødsel af Tool som band, snarere tværtimod. Der mangler oprindelseskraft i den plade. Her er ikke noget, som vi ikke hørt også fra dem selv før, og den forekommer denne anmelder noget masturbatorisk. Og det var jo så også dén plade, man kunne frygte de på ville spille mest fra denne aften på Amager. For lad os nu vende tilbage til Amager...

Tool - »Right in Two« (2006). Reaction video with lyrics. We do not own anything!

»Angels on the sideline. Baffled and confused. Father blessed them all with reason. And this is what they choose...

Monkey killing monkey killing monkey over pieces of the ground.

Silly monkeys, give them thumbs they forge a blade, and where there's one they're bound to divide, right in two.

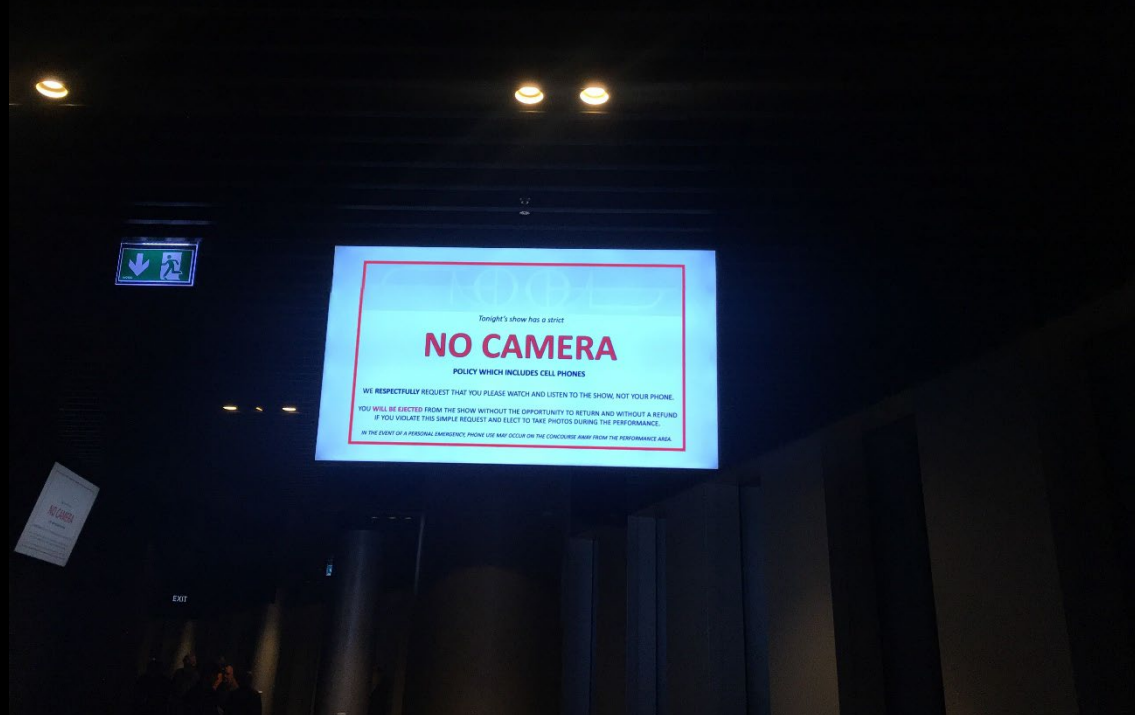
Right in two.

Monkey killing monkey killing monkey over pieces of the ground.

Silly monkeys, give them thumbs they make a club and beat their brother down.

How they've survive so misguided is a mystery!

Repugnant is a creature who would squander the ability to life an eye to heaven conscious of his fleeting time here!«

Det var som sagt en veninde fra gamle dage, som havde inviteret denne maskinredaktion til koncert med Tool i Royal Arena, og denne redaktion havde ikke været ude om aftenen siden i efteråret, så af samme grund bliver denne anmeldelse også lidt lang. Og nu må I huske på, at ut. har studeret Tool i flere årtier. Og den så deres legendariske koncert på Roskilde i 2001 fra den nyetablerede moshpit efter katastrofen året før. Her havde bandet havde med deres tekniske ekvilibrisme spillet helt utrolig stramt nærmende sig det militant-maskinelle. Så på den ene side havde denne ut. anmelder store forventninger, men på den anden side er Tool jo blevet væsentlig ældre, og deres sidste plade var ikke fed. Så det var måske også derfor, at det endte med at gå, som det gik.

Men ut. tog altså med sin veninde fra gamle dage altså fra Halifax ved Amagertorv og tilbage til Christianshavns station for dér at skifte metro og tage imod Vestamager. Vi ville skide på opvarmningen, men vi skulle lige finde mere at drikke først. Da vi ankom til Royal Arena var der selvfølgelig flere forskellige indgange. Vi kom godt og hurtigt op imod indgang A, men allerede da vi var et stykke oppe ad trappen kom den første kontrollør og sagde, at hvis man tog sin telefon frem under koncerten, så var det bortvisningsgrund, og at denne ordre, som han desværre var blevet pålagt at udstikke, kom fra Tool-bandet themselves. Det lød vildt mærkeligt. Det kunne Tool da ikke finde på! Da vi endelig kom ind i Royal Arena, købte vi mere at drikke, men priserne var horrible. Det var ca. 60 kr. for en fadøl og 75 kr. for et glas hvidvin, men vi måtte have noget at drikke. Derefter gik vi op for at finde vores pladser. Helt ubegribeligt var det en siddende koncert. En siddende Tool-koncert burde være en joke, og jeg kunne ikke få det til at give mening, og heller ikke nu kan jeg få det til det. Højst en lidt latterlig mening, for ingen fede meninger melder sig. Men ut. redaktions veninde fra gamle dage havde altså sikret os to pladser oppe på tredje sal til højre for scenen og tæt på den, så der gik vi op med vore drikke. Ved ankomst til tredje sal var der et højt gelænder af hærdet glas ud imod salen, og bag det var der et fem meter bredt

passageområde, indtil stolesæderne begyndte at rejse sig opad. I det passageområde stod en flok løse stole, så dem snupede denne anmelder to af og satte dem helt hen gelænderet. Så kunne de pladsreservationer vente. Dette var de bedste pladser på denne etage. Og så tog jeg min telefon frem for at tage et billede af scenen.

»Du må ikke tage din telefon frem herinde,« kom en vagt pludselig hen og sagde. »Du må ikke tage den frem. Det er udsnidningsgrund. Har du en plads heroppe?«

»Ja, min veninde har vores billetter. Hun er lige på toilettet. Men det er da en åndssvag regel, at man ikke på tage sin telefon frem? Prøv at se på de andre!« Og så slog jeg min hånd ud imod menneskehavet. Mange, mange tusinde mennesker var allerede kommet ind Royal Arena, og både fra siddepladserne på tribunerne og nede fra gulvet i salen kunne man se et hav af blitzlys rejse sig fra de mennesker, som tog et billede af scenen eller filmede. »Hvordan vil I nogensinde kunne forhindre det? Det giver da ingen mening at lægge en regel ned over så mange personaler, som på forhånd ved, de aldrig vil kunne håndhæve den?«

»Ja, det er helt umuligt,« svarede han. »Men ordren kommer direkte fra bandet. Så du må ikke tage den frem, okay?«

»Okay, klart... Men tænk at de blevet sådan... hvor selvhøjtidelige kan de blive?«

»Jeg kender dem ikke. Jeg skal bare passe mit arbejde.«

»Selvfølgelig,« sagde jeg, og så gav vi hinanden hånden. Og så gik han videre til nogle af de andre, som havde taget opstilling ved det hærdede glasgelænder, og han sagde også til dem, at de skulle stoppe med at tage deres telefoner frem. Min veninde kom tilbage, og så gik Tool på.

De står altid så langt fra hinanden som muligt på scenen, og så render Maynard rundt og gemmer sig og synger fra bag scenekulissen og det som altid storslåede videoshow, som dog altid mere tjener til at bombardere publikum med sanseindtryk af forvrængethed, og som ikke i sig selv fortæller en historie. Og hvad angår sanseindtryk af forvrængethed, så har Nikolaj Brie jo altså lavet langt vildere ting, end dem Tool præsenterer, så der ville skulle mere til. Og rent indtryksmæssige kom de slet ikke ud over scenen. Og settet leverede de på ingen måde så henrykkende stramt og maskinelt, som de havde gjort det på Roskilde i 2001. Så det virkede altså ikke. Min veninde brokkede sig over prisen på hvidvin, men da hun vist også er lidt højdeskræk og vi sad ved det hærdede glasgelænder, og fordi Tool ikke leverede, var det kun godt hun havde ofret de penge. Jeg forsøgte at prøve at komme ind i koncerten. Jeg begyndte at hænge ud over gelænderet, men det hjalp ikke. Så begyndte jeg at råbe til Tool og hele salen, der blot sad ned, så man ikke kunne ane nogen bevægelse:

»Kom nu! Kom nu! Tag jer nu sammen!«

Og så begyndte de sgu at spille »Pushit« fra *Aenima*. Ikke at jeg tror, at det hænger sammen med mig, men det er trods alt nok deres bedste nummer overhovedet. Stemningen greb mig, men det har nok ikke været helt kønt og iscenesat nok for Tool eller arrangørerne, og jeg var stadig sur over arrangementet. Efter det faldt intensiteten igen i koncerten, og så vendte vagten tilbage og sagde, at hans leder snart ville komme. Jeg gav ham hånden igen og sendte ham væk. Og så begyndte jeg igen at råbe til Tool og resten af salen: »Kom nu! Kom nu, videre!«

Og så dukkede vagtlederen op. Hun beordrede os væk fra vores pladser ved gelænderet. Ut.s veninde fra gamle dage tog graciøst sine hvidvinsglas og begyndte at glide op imod vores pladser længere oppe på rækkerne. Men ut. redaktion kunne jo ikke lade være. Han begyndte at spørge vagtlederen om hendes navn og nummer og kontaktoplysninger på hendes leder, og det kunne hun selvfølgelig ikke svare på, og så måtte vi uden for salen, hvor jeg gentog mine spørgsmål, mens andre vagter blev tilkaldte. Jeg var selvfølgelig stille og rolig. Jeg beklagede, at hun ikke kunne svare, men jeg beklagede også de skændige arbejdsforhold for personalet og de verdensfjerne regler, og så vendte stemningen. Det endte med at vi alle gav hinanden hånden, og så gik jeg ind i salen igen. Dér var min veninde forsvundet, og jeg kendte ikke numrene på vores pladser. En flok stående dørene råbte: »Vi er dine venner! Du kan stå her!« Og så stod jeg hos dem lidt. Jeg ville ringe til min veninde for at høre pladsnumrene, men jeg måtte ikke tage min telefon frem, og vagterne fra før stod stadig i døren. Så måtte jeg ud igen for at kunne skrive, og så kom hun og hentede mig. Og så så vi resten af koncerten fra de to pladser, men så til sidst begyndte Tool at snakke op om, at de havde hørt, at der var blevet udstedt en regel om telefoner, og at det kendte de ikke noget til, og at vi selvfølgelig gerne måtte tage dem frem osv. Så fik jeg kvalme og skred fra min veninde og vores pladser. På vej ud så jeg, at vagterne nu sad på vores bedste stole ved gelænderet af panserglas. Jeg gik fra koncertsalen og stillede mig ud på nedgangstrappen for at ryge. Koncerten lukkede, og jeg kunne høre bifaldet. Så begyndte de tusindvis af mennesker at komme ud og gå ned ad trappen, hvor jeg stod. Det virkede som en endeløs strøm. Pludselig kom en ung mand nogenlunde målrettet hen imod i mig.

»Jeg synes du ser interessant ud,« sagde han med en stemme, der lød som om han var en smule væk fra virkeligheden. »Kan du sige mig, hvad skal jeg gøre? Jeg tror jeg har taget noget. Jeg tror, det var MMA.«

»Ah, hvaffor noget? MMA?« Det måtte jo være en pudsigt fortalelse fra manden. »Mener du MDMA?«

»Ja. MDMA. Ved du hvad jeg skal gøre?«

»Find noget sukker,« anbefalede jeg ham. »Find noget juice eller noget sukker. Prøv om du kan komme ind igen og ellers ned ad trappen til boderne dernede. Se, om du kan købe en cola med sukker i.«

»Mange tak,« sagde han, og så begyndte han at stavre ned ad trappen og var væk. Lidt senere kom der én forbi, som er en slags nabo; i hvert fald bor vi i den samme »park«, og han har altid virket som en god fyr.

»Hej,« sagde han og virkede glad for at se mig. »Hvor vildt at se dig her!«

Jeg sagde: »Hey, godt at se dig! Kunne du lide koncerten?«

Han sagde: »Ja! Men nu må du også huske på, at jeg har været Tool-fan længe, så...«

»Det har jeg også været siden 1993, og jeg synes, det var patetisk,« sagde jeg så.

»Nå, men det synes jeg lyder interessant,« sagde han så lidt beklemt. »Det må vi tale videre om derhjemme.«

»God tur hjem,« sagde jeg, og så var han væk. Jeg tvivler på at han har lyst til at tale videre om det derhjemme. Men så ringede min veninde pludselig. Hun stod foran opgang B og så gik jeg om og fandt hende, for hun kunne ikke finde mig, men hun har jo heller ikke nogen rigtig funktionspromille. Men jeg fandt hende. Og så skulle vi med metroen, men det skulle tusindvis af andre mennesker også. Og jeg havde ingen penge på mit rejsekort, og jeg kunne ikke finde ud af at tanke det op, så jeg endte med at køre sort hele vejen til Høje Taastrup. Og min veninde hang fast i mit hånd, da jeg trak hende ind i metroen, som var totalt proppet. Jeg skærmede hende med min ryg for de fleste, så hun ku stå i et hjørne. Og så begyndte jeg at tale med alle fårene. De synes, koncerten havde været alletiders, og så ville de gå på Stærkodder på Christianshavn. Der gik vi også hen, for min veninde skulle på toilettet, og så stod jeg og snakkede med nogle andre får i baren om koncerten, men de vidste heller ikke rigtig, hvad de snakkede om. Derefter tog vi metroen igen til Nørreport, og der satte jeg min veninde på et tog hjem til Nordsjælland. Lige da jeg havde sat hende på og gik hen af perronen for at komme op til den Mc Donalds, som ligger oven på, kom en flok på otte-ti unge mennesker hen imod mig. Da vi passerede hinanden sagde én af dem »hey businessmand«, og en anden af dem rakte så sin hånd op til en high-five. Den slog jeg på, da jeg gik forbi dem. Lige så naturligt som havde det været i en rygegård. Og så kunne jeg høre flere af dem gispe bag mig, da jeg havde passeret, og én af dem sagde »sejt«. Så skaffede jeg mig en Big Mac og tog S-toget hjem mod Høje Taastrup. Klokken var blevet to natten til søndag.

I S-toget kom jeg til at sidde i den næsten tomme cykelkupé, for ikke så mange har cykler med på dette tidspunkt. På bænken over for sad en mand og halvsov, og derudover sad der tre yngre kvinder. De havde været til et eller andet sammen og sad nu opstemte på bænken i S-toget og snakkede. Lige pludselig hørte jeres ut. redaktion, at de snakkede om hospitalsorganisatoriske ting, og både Region Hovedstaden og Region Sjælland blev nævnt. Da spidsede jeres ut.

redaktion ører, og pludselig blev det for meget for ham, så han gjorde det utænkelige og tiltalte dem:

»God aften!« sagde jeg. »Jeg hedder [navn], og jeg kunne ikke undgå at høre jeres samtale. Jeg kender selv lidt til sundhedsvæsenet. I skulle vel ikke være administrationspersonale eller sygeplejersker?«

»Vi er ingen af delene,« sagde én af dem så, mens en anden tilføjede: »Vi er læger.«

»Nå, så I er læger,« lo jeg. »Hvilken slags læger er I?«

»Gæt!« sagde den tredje. Det har især noget med død at gøre, men også med liv.

»Psykiatere!« foreslog jeg.

»Haha, nej!« lo de. »Vi er bestemt ikke psykiatere! Vi har med død at gøre, men også med liv. Kan du ikke gætte det?«

»Cancer-læger,« foreslog jeg.

»Bingo!« sagde én af dem. »Godt gættet!« Og så forsøgte de igen at hengive sig til deres private snak. Vi sad lidt tid, men nu var isen brudt, og stemningen var blevet livligere. S-toget var ankommet til Carlsberg.

»Jeg hørte engang en lægevittighed,« sagde jeg så henvendt til dem igen. »Altså, det vil sige en vittighed, som læger åbenbart fortæller internt blandt hinanden på medicinuddannelsen og senere i golfklubben og på tennisbanen eller til konferencer og møder og fester i baren bagefter. Og det er sandt; det gør de virkelig. Vil I høre den?«

»Ja,« sagde to af dem. Selvom de var læger, var de langt yngre end ut. redaktion. Gad vide hvilket indtryk de har fået af mig?

»Så skal I bare høre her,« sagde jeg. »Jeg hørte den fra en fyr oppe i værkstedet, og den lyder sådan her: En kirurg ved intet, men kan alt. En intern mediciner ved alt, men kan intet. En psykiater ved intet og kan intet. En patolog ved alt og kan alt, men da er det for sent.«

»Hahahaha!« skreg den ene af dem, mens de to andre fnes højlydt.

»Ved I hvorfor man blandt læger siger sådan om psykiatere og også joker om det?«

»Arhmen,« begyndte den ene af dem. »Det er jo fordi at...,« men så sagde den anden: »[Navn]! Vi skal af nu.« Toget ankom til Valby. De begyndte at rejse sig.

»Vi bliver nødt til at hoppe af her,« sagde én af dem. »Vi skal af!« sagde en anden af dem. »Ja, vi skal af!« sagde den tredje. »Hav det rigtig godt!«

»I må også have en dejlig aften,« råbte jeg efter dem, som de steg af S-toget. »Og tak for jeres indsats for patienterne!« Og så forsvandt de ud på Valby station, hvor skiltene fra Livslinjen hænger nede på perronerne, så man lige ser dem, før man bestemmer sig for at springe eller ej.

Da vi kom ud efter Glostrup vågnede ham, som havde siddet og sovet lidt ved siden af de tre lægedamer. Han rettede på sig og trak så en halvliters gylden dame frem fra sin rygsæk og åbnede den. Jeg skålede til ham med min, som jeg havde købt på Nørreport med burgeren.

»Skål! Du ser træt ud,« sagde jeg til ham.

»Tjah,« sagde han så, før han tog et ordentligt søp af sin dame og trak på skuldrene. »Konen skred, og så var der en regning jeg ikke fik betalt, fordi de havde sendt den til den forkerte

email. Jeg var i byggebranchen. Og så kom kommunen ind over. Nu skylder jeg 800.000 og må tage alt det arbejde, jeg kan. Jeg har haft to advokater på min sag, men det tager så lang tid. Det tager så lang tid, at jeg ikke kan holde til det, men bliver nødt til at arbejde. Og det er hårdt.«

Vi drak lidt i tavshed. Så kom toget til Taastrup.

»Nå, men vi ses du,« sagde han, da han rejste sig. Det var hyggeligt at møde dig.

»I lige måde,« sagde jeg. »Held og lykke!«

Og så steg han af. Selv ankom jeg til Høje T. st. kort efter. Der havde været gang i busgaden, og en politibil holdte der med blinkende lygter, som i ryk kastede sit blå skin ned igennem landskabet af glas og beton. Jeg skulle pisse, så jeg fandt en hæk. Det var længe siden, jeg sidst havde været ude ligesom i gamle dage. På nær Tool havde det været en dejlig aften.

Det er ligesom dengang, jeg for en del år siden så Einstürzende Neubauten inde i Marmorkirken i København. Eller også var det bare Blixa, jeg så; jeg kan ikke huske det nøjagtigt. Men dét, jeg kan huske, er, at Blixa den dag skreg af en lille lydtekniker eller scenedreng, som åbenbart havde lavet en fejl, der påvirkede Blixa & koncerten. Og jeg havde jo ellers hørt Neubauten endnu mere intenst, end jeg havde hørt Tool. Men Blixa skældte og smældte på den stakkel, så jeg udvandrede fra koncerten, og jeg har faktisk aldrig gidet høre dem siden, tror jeg. Det er ligesom med Tool. De har ikke mere at sige mig, for de taler ikke længere med vægt.

Klokken var 3. Derhjemme sov huset, men det var jo kun for en kort stund endnu, før det ville starte på ny. Sikke en aften! Tak til alle medvirkende. Et webmagasine om hård rock og heavy metal, *Devilution*, gav dagen efter [en forrygende anmeldelse](#) af dét, de kalder en fan-service koncert, men det vil *MMANYT* da skide på. Og kun fordi vi ikke uddeler nul maskiner, får Tool alligevel én maskine for deres danske 2022-venue koncert i Royal Arena på Amager.

FJERDE MØDE FOR PEER-PROJEKTER UNDER SST

Og så har det været det fjerde møde blandt de projekter, som fik midler fra Sundhedsstyrelsens satspulje 'Udbredelse og forankring af peers-indsatser til mennesker med psykiske lidelser i kommuner og regioner 2020-2022'. Pga COVID-19 har møderne hidtil foregået på Zoom, og det gjorde dette møde så også. Denne gang var det projekterne fra henholdsvis Køge og Thisted kommune, som fremlagde deres, og denne gang var der efterfølgende diskussioner om peer-medarbejderes kompetencer. Dette er i sig selv måske ikke en så stor nyhed. Men nyheden er så, at det sidste møde skal Maskine Maskine Amager stå for sammen med projektet fra Hillerød kommune. Det bliver en gang i oktober, og det lader til, at det bliver fysisk her på maskinen, for de andre har jo hørt en del om os og vil rigtig gerne selv have syn på sagen. Af alle de projekter, der fik støtte, er MMA det eneste brugerstyrede peer-sted, og *MMANYT* vil holde jer opdaterede!

GALLERIET STÅR KLAR TIL FØRSTE Udstilling

Og så er vores galleri blevet etableret i sengestue 16. Det er det rum, der ligger til venstre lige når man kommer ind af vores opgang 8. Her vil fremover hver 1½ måned være en ny udstilling med en maskinist, og galleriet vil så samtidig også være en slags butik, hvor man kan se vores produktion og evt. købe noget af den. Og MMAscenen bliver også her. Det er Claire P-h, som åbner galleriet med en fernisering den 31. maj kl. 11, og plakaten er dette nummers sidste side. At rummet med sin hvidhed blot repeterer ikke blot den kliniske kulisse, men også den museal-kolonialistiske tradition, er der ikke noget at gøre ved. Sådan blev det her i starten, og så må vi jo bare fylde rammen ud med enestående indhold. Tusind tak til Bisper og Robert for det super malerarbejde. Det viste sig, at Bisper har arbejdet som industrimaler. Det var fantastisk og heldigt!

SÅ ÅBNER MMAscenen MED MMAtalk 001

Den 24. maj åbner vi MMAscenen, og den første MMAtalk vil finde sted. Vores første gæst bliver Johan Chr. Nord, som vil komme og holde en tale med titlen »Merkur imellem sine egne«. Og dels fordi at MMAscenen ikke er særlig stor, og dels fordi at mange er usædvanligt interesserede i at opleve denne første talk, er 24 ud af de 30 stole taget. Men bare rolig: En MMAtalk bliver naturligvis videofilmet og siden engelskttekstet og spredt til hele verden via Youtube. Så hvis I vil, skal I nok kunne få den at se senere. Det hele bliver i hvert fald vildt spændende. Vi sætter alle sejl til og har en planlagt liste over fremtidige gæster. Vi håber på at se jer her, så kom glade!

Invitation til præsentation af og debat om

Forslag til flydende ungdomsboliger i Stadsgraven – den flydende fristad

Fredag d. 20 maj kl 11.00

Maskine Maskine Amager
Hans Bogbinders Allé 3, 2 sal

Om forslaget

Regeringen vil opføre 15.000 m² almene boliger på Christiania, men alment boligbyggeri er kedeligt og dyrt.

15.000 m² almene boliger giver plads til ca. 300 beboere. Hvis der i stedet skabes ungdomsboliger i *tiny houses* på vand og land, kan man nøjes med 5.000 m² til det samme antal beboere.

Vi ønsker, at Christiania fortsat skal være et sted for eksperimenterende boformer og livsformer. Derfor foreslår vi, at der skabes plads til flere unge, som deler fristadens værdier. Unge som ikke ønsker, at være en del af konkurrencestaten og forbrugerkulturen, men vil leve i harmoni med hinanden og naturen.

Udsnit af forslag

Vi foreslår, at der etableres flydende ungdomsbofællesskaber, som gradvist kan udvikles, tilpasses og forandres, på vandet i Stadsgraven. Fællesskaber som er baseret på selvbestemmelse, *off-grid living*, *tiny houses*, genbrug og lavt forbrug.

Vi forestiller os flydebroer og flydende platforme med fælles funktioner (f.eks. atelierer, bade faciliteter, biblioteker, bytteskabe, bålpladser, forråds kamre, fælles køkkener, køkken haver, muldtoiletter, mødesteder, rum til opmagasinering, saunaer, scener, værksteder), hvor småbåde og småhuse på tømmerflåder kan ligge til, men som også kan flyttes og omgrupperes.

Platforme og flydebroer trækkes ind til land, eller man sejler ud til dem med joller, eller trækkes derud på flåder (med adgang for kørestolsbrugere og større ting) fra nuværende landgangsbroer og nye landgangsbroer, som placeres hvor der allerede findes åbninger i sivskoven for ikke, at påvirke vandfuglenes ynglesteder. Der anlægges også redepladser og fuglehuse på vandet.

Pælebyggeri undgås for ikke at rode op i søbunden, som er forurennet. Platforme og flydebroer fortøjres til land og/eller til tunge genstande på bunden af søen.

Den sydligste del af Syddyssen foreslås indlemmet i Christiania, hvor der opføres selvbyggede småhuse og anlægges fælles faciliteter.

Forslaget er udarbejdet af brugere af Maskine Maskine Amager, tidligere beboere i det flydende fristed i Erdkehlgraven, kendt som Pirathavnen og Fredens Havn, kunstnere, arkitekter og arkitektstuderende:

André Caetano, Anna Therese Orlík, Dima El Solh, Francisca Calderon, Giorgiana Grant, Jan Bille, Henrik Valeur, Lars Van Deurs, Luna Dixen, Marie Liberati, Martin Bech, Nicoline Bram, Nicklas Bøeck, Peter Franceschi, Robert Ludwig Højbjerg, Søren Bisper, Søren Dixen, Vår Starbo Lind, Yechiela Pojanamesbaanstit and Yuxiang Li.

Preciosa og vinden

På sin måne af pergament
slår Preciosa mens hun går
henad de amfibiske stier
af laurbær og krystal.
Stilheden uden stjerner
flygter fra monotonien,
falder hvor havet slår ind
og synger sin nat fuld af fisk.
På bjergenes høje toppe
sover civilgardisterne
der passer på de hvide tårne
hvor englænderne logerer.
Blot for at slå tiden ihjel
rejser sigøjnerne af vandet
pavilloner af havsnegle
og grønne pinjekviste.

Garcia Lorca

Tirsdag den 24. maj kl. 16 i MMA

MMA-TALKS 001:

Johan Chr. Nord: »Mercur imellem sine egne«

Johan Chr. Nord er (hvis han selv skal sige det) mytupoetisk sjælealkymist, et skamløst blandingsfænomen; en lille hund, der jager store biler.

»I den romerske mytologi kendes og æres indiviellsens muntre gøglervæsen *Mercur* som Gudernes naragtigt alvorfulde sendebud. Ved flittigt at betragte denne enegængers skønne skikkelse, kan vi, der holder af at være vågne, lære mangt og meget om den sære kunst at flyve gennem den slags slør, som trætte typer kalder faste grænser.

Og → spring: Galskab og genialitet er tvillinger, det véd enhver, i hvert fald på papiret. At fatte og fornemme sammenhængen mellem disse to fænomener, når den faktisk viser sig som virkelig, er vanligvis en mere krydret sag: Galskaben er vitterligt til at blive vanvittig af, og smerten er aldeles insisterende, når sindet brydes om.

Psykisk sygdom, siger man – og mener dermed en tilstand, der helst skulle have været undgået, og som, når den uheldigvis er opstået, bør dulmes og dæmpes, så *patienten* kan leve så normalt som muligt.

Andre steder i den store, vilde, milde Verden ser man temmelig anderledes på dette erfaringsrum. I nogle kulturer taler man om *shamansyge* og peger dermed på, hvordan sindets dunkellyse hemmelighedstilstande kan tjene som nødvendige skridt på vejen mod et liv som helbreder og åndemaner – hvis altså sjælens væsker kanaliseres rigtigt.

Og lige dér har vi jo hovednøglen til sammenføjnngen af vilkår & velsignelse: En retledning af henrykkelsens kræfter er absolut nødvendig. Uden forstandig formgivning vil galskab aldrig avle varig genialitet – det véd de vågne.

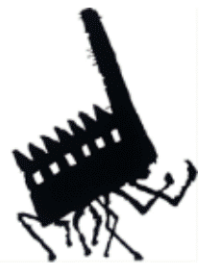
*

Hensigten med eftermiddagens alvorsmuntre indgreb er at fremmane et glædeligt budskab om sindsmaskineriets underfulde muligheder. Eller – så opblæst udtrykt som muligt: Tanken er at spille rollen som Mercur imellem sine egne.«

En MMA-talk består først af gæstens oplæg, dernæst af en samtale med Søren Dixen og til sidst af en samtale med publikum. Der vil være indlagte pauser. Varighed 2-3 timer. Der er 30 unummererede pladser. Ring til Marie på 2157 6731 for at høre, om du kan få én. Uden plads må du stå i døren. En MMA-talk bliver videofilm. Arrangementet er gratis.

Maskine Maskine Amager præsenterer:

Claire P-h

»Hvor end du ser dig om har der været en kanin før dig«

En rejse i glade barndomsminder og kaniner

31. maj – 29. juni 2022

Fernisering den 31. maj kl. 11 i stue 16